

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΜΑΡΤΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 325 ΔΡΧ. 200

ΡΩΣΙΚΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΑΙ Η ΥΠΟΤΕΛΕΙΑ

Τα προβλήματα τροφοδοσίας της χώρας με το ρώσικο φυσικό αέριο στις αρχές του Φλεβάρη ήρθαν με τον πιο ωμό τρόπο να ξαναφέρουν με ορμή στην επιφάνεια το εξαιρετικής σπουδαιότητας ζήτημα της ενεργειακής εξάρτησης της χώρας μας από τη Ρωσία μέσω του φυσικού αερίου από τη μια αλλά και από την άλλη να αναδείξουν σαν νεοαποικιακή τη σύμβαση που η αστική τάξη υπέγραψε με τους ρώσους ιμπεριαλιστές. Μετά 12 χρόνια από την υπογραφή της σύμβασης και ενώ ένα μέρος της υλοποιήθηκε, το φυσικό αέριο όχι μόνο δεν αποτέλεσε ένα φτηνό καύσιμο αλλά αντίθετα γέμισε προβλήματα όσους το χρησιμοποιούν και εξακολουθεί να απωθεί όσους είχαν την πρόθεση να το χρησιμοποιήσουν. Το 1987 ο Α. Παπανδρέου αφού έθρεψε σταθερά και μεθοδικά για χρόνια ολόκληρα τον αντιτουρκισμό της αστικής τάξης και την έσπρωχνε πολιτικά στην αγκαλιά της Ρωσίας, αποφάσισε να δώσει βορά στη ρώσικη αρκούδα και την οικονομία μιας χώρας μέσα από την ενεργειακή της εξάρτηση, μιας χώρας που η χρόνια σοβινιστική αρρώστια της αστικής τάξης την έσπρωχνε σταθερά στα νύχια της.

Η ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΠΑΓΟ- ΒΟΥΝΟΥ

Τα προβλήματα που ανέκυψαν οξυμένα στις αρχές του Φλεβάρη είχαν να κάνουν τόσο με τις ποσότητες του φυσικού αερίου που έρχονται στη χώρα μας όσο και με την ποιότητά του. Πιο συγκεκριμένα το αέριο έρχονταν με χαμηλή πίεση με αποτέλεσμα να μην μπορούν να λειτουργήσουν αρκετές βιομηχανίες. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων στην Νέα Καρβάλη της Καβάλας κατέβασε την παραγωγή της στο 50% καθώς επίσης και η μονάδα της ΔΕΗ στο Λαύριο (το Μικρό Λαύριο) σταμάτησε τις μέρες εκείνες την παραγωγή της. Αλλά και η άλλη μονάδα της ΔΕΗ στο Κερατσίνι υπολειπομένη επίσης. Τα παραπάνω αναφερθέντα εργοστάσια είναι οι μεγαλύτεροι καταναλωτές φυσικού αερίου στη χώρα. Οι υπόλοιπες βιομηχανίες (ο συνολικός αριθμός των βιομηχανιών που

καταναλώνουν φυσικό αέριο είναι περίπου 35) φρονίμως ποιούσες δεν είχαν το αέριο σαν αποκλειστική ή κύρια ενεργειακή πηγή και έτσι μπόρεσαν να συνεχίσουν τη λειτουργία τους χωρίς προβλήματα.

Το ίδιο πρόβλημα εμφανίστηκε και στο τέλος του περασμένου χρόνου, παρότι η ζήτηση αερίου βρίσκονταν σε πολύ χαμηλά επίπεδα.

Εκτός από τις ελλείψεις ποσότητες υπάρχει πρόβλημα και με την ποιότητά του αερίου λόγω της υψηλής υγρασίας που περιέχει. Η υψηλή υγρασία είναι υπεύθυνη για την χαμηλή θερμική απόδοση του αερίου. Αυτό σημαίνει ότι για ένα ορισμένο ποσό ενέργειας απαιτούνται μεγαλύτερα ποσά αερίου από ότι όταν η περιεκτικότητα σε υ-

γρασία είναι χαμηλή. Οι συνέπειες δεν είναι μόνο άμεσα οικονομικές, αφού καταναλώνοντας μεγαλύτερες ποσότητες πληρώνεις και περισσότερα, αλλά έχουν να κάνουν και με προβλήματα που δημιουργούνται στα συστήματα καύσης.

ΟΙ ΘΕΣΣΕΙΣ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

Ήδη από τις αρχές του 1998 η RAO GASPROM είχε ζητήσει για πρώτη φορά αύξηση της τιμής του φυσικού αερίου που παραλαμβάνει η χώρα μας στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα κατά 25% και είχε λάβει αρνητική απάντηση από τη ΔΕΠΑ την άνοιξη του 1998. Αυτή τη φορά οι Ρώσοι επανήλθαν πάλι ζητώντας μια αύξηση από 6,5 δο-

συνέχεια στη σελ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Η 17N στην υπηρεσία του γευτοΚΚΕ και της ΚGB
- Το υπουργείο άμυνας ενημερώνει τα νέα αφεντικά
- Η παραίτηση της Κομισιόν και οι πρωταθλητές της διαφθοράς
- Η αναβολή της δίκης της “Χρυσής Αυγής”. Δεν γίνεται και μαζί και χώρια με τους ναζιστές

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ “ΟΛΟΥ ΠΑΣΟΚ”

ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ Η ΚΕΝΤΡΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΛΑΛΙΩΤΗ

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ μόλις άρχισε. Το ποιοι θα είναι οι τελικοί συσχετισμοί δύναμης των φραξιών που θα αναδειχθούν μέσα από αυτό θα γίνει γνωστό όταν κλείσουν οι ψηφοφορίες για την ανάδειξη της νέας Κεντρικής Επιτροπής και πιο πολύ του νέου Εκτελεστικού.

Ωστόσο οι γενικές του

γραμμές έχουν προδιαγραφεί. Οι τρεις βασικές τάσεις του ΠΑΣΟΚ θα εμφανιστούν στα δύο γνωστά στρατόπεδα.

Από τη μια το εκσυγχρονιστικό στρατόπεδο που αποτελείται από τους ευρωπαϊόφιλους του Σημίτη και από τους κεντριστές που έχουν επικεφαλής τους ρωσόδουλους Λαλιώτη - Σκανδαλίδη.

Από την άλλη οι πολυδιασπασμένες εθνικιστικές φράξιες με επικεφαλής τον Τσοχατζόπουλο.

Οι εθνικιστές θα είναι αναμφισβήτητα οι νικητές αυτού του συνεδρίου. Ήδη οι συσχετισμοί είναι αρνητικοί γι’ αυτούς από την ώρα που μπαίνουν στην αίθουσα.

Το αληθινό ζήτημα είναι τι συσχετισμός θα υπάρχει μέσα στους κόλπους του υποτιθέμενου μετώπου των νικητών. Λέμε “υποτιθέμενο” γιατί στην πραγματικότητα οι στρατηγικές αντιθέσεις μέσα σ’ αυτό είναι μεγαλύτερες από ότι ανάμεσα σ’ αυτό και τους

εθνικιστές.

Μέχρι στιγμής την πολιτική ηγεμονία στην κυβέρνηση και το κόμμα την έχουν οι κεντριστές και πιο ειδικά ο ηγέτης τους Λαλιώτης. Αυτό όχι μόνο επειδή καθαίρεσε μέσα από την υπόθεση Οτσαλάν, μέσα από τις φωτιές του καλοκαιριού και μέσα από την υπόθεση Ματέι πέντε υπουργούς φιλοσημιτικούς (Πάγκαλο, Παπαδόπου-

συνέχεια στη σελ. 8

ΡΩΣΙΚΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

λάρια/gcal που είναι η σημερινή τιμή προμήθειας αερίου για την Ελλάδα, σε 9-9,5 δολάρια/gcal. Από την άλλη ζητούν από την Ελλάδα την καταβολή αποζημιώσεων ύψους 16 δις. δρχ., όπως αυτές προκύπτουν από τις ρήτρες take or pay για τη μη παραλαβή των συμφωνηθέντων ποσοτήτων τα προηγούμενα χρόνια (Επενδυτής, 27/28-2).

Μάλιστα λόγω της στάσης της ΔΕΠΑ στη ζήτηση της τιμής οι Ρώσοι επανήλθαν την περασμένη εβδομάδα διεκδικώντας επιπλέον την καταβολή ρήτρας 8,3 δις δρχ για ποσότητες αερίου που δεν παρέλαβε η ΔΕΠΑ κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1997. Μάλιστα αυτή η νέα απαίτηση της GasExport είχε τη μορφή τελεσιγράφου, αφού προειδοποιεί την ελληνική πλευρά ότι εάν δεν καταβάλει το εν λόγω ποσό μέσα σε 40 μέρες, τότε θα προσφύγει στη διαιτησία για την εκκρεμότητα (Εξουσία, 16-3).

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ Β. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Η υπουργός Ανάπτυξης την εποχή εκείνη Β. Παπανδρέου ξεκινά μπροστά σε αυτά τα προβλήματα επαφές με τους Ρώσους σε μια προσπάθεια επίλυσής τους. Το ταξίδι στη Μόσχα στα μέσα περίπου του περασμένου μήνα ήταν άκαρπο από την άποψη των άμεσων λύσεων, έδωσε όμως μια πικρή γύση για το τι μέλλει γενέσθαι στο μέλλον. Στη διάρκεια των συζητήσεων των αντιπροσωπειών ο "αυτοκράτορας" του ρώσικου φυσικού αερίου Ρ. Βιαχίρεφ "πέταξε" την πρωτοφανή απειλή ότι η Ρωσία θα διακόψει την παροχή φυσικού αερίου στην Ελλάδα σε μια προσπάθειά του να πετύχει την αύξηση της τιμής του. Η Β. Παπανδρέου υποστήριξε τους όρους της σύμβασης σύμφωνα με τους οποίους δεν μπορεί να δοθεί αύξηση γιατί η τιμή του πετρελαίου κινείται σε πολύ χαμηλά επίπεδα και γιατί οι τιμές του αερίου στην Ελλάδα δεν αποκλίνουν σημαντικά από τις αντίστοιχες ευρωπαϊκές. Ταυτόχρονα είπε ότι αν οι συνομιλίες δεν καταλήξουν σε συμφωνία τότε το όλο θέμα θα παραπεμφθεί στη διαιτησία.

Παρόλη αυτή τη στάση κατά τη διάρκεια των συζητήσεων, στο τέλος συμφωνήθηκε όλα τα εκκρεμή θέματα να παραπεμφθούν σε συζητήσεις που θα γίνουν μεταξύ των δύο εταιρειών, ΔΕΠΑ και GasExport, που θα γίνουν τον Απρίλιο στην Αθήνα. Εκεί παραπέμπεται και το θέμα των αντισταθμιστικών οφειλών στο οποίο οι Ρώσοι ήταν ασυνεπείς.

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ Ε. BENIZEΛΟΥ

Σύμφωνα με δηλώσεις του νέου υπουργού Ανάπτυξης σε συνέντευξη τύπου, οι οποίες επιβεβαιώθηκαν μια μέρα αργότερα από δηλώσεις σχετικές με το θέμα από το διευθύνοντα σύμβουλο της ΔΕΠΑ Σ. Παπαφιλίππου, η ελληνική

πλευρά έστειλε επιστολή προς τη ρώσικη και ουσιαστικά θέτει στο τραπέζι των συζητήσεων το θέμα της τιμής και μάλιστα χωρίς αυτό να πλαισιώνεται από τις αιτιάσεις της Ελλάδας για θέματα ποιότητας και ποσότητας. Αν και δεν έδωσε σαφή απάντηση στο εάν συζητάμε ή όχι, η απάντησή του ότι τους καλούμε να φέρουν στοιχεία που να τεκμηριώνουν το αίτημά τους για αύξηση της τιμής δείχνει μια σαφή χαλάρωση της προηγούμενης θέσης πάνω στο ζήτημα.

ΕΝΑ ΣΟΒΑΡΟ ΖΗΤΗΜΑ

Όταν υπογράφηκε η σύμβαση για το φυσικό αέριο το 1987 δεν υπήρχε η Ρωσία σαν κρατική οντότητα όπως σήμερα. Υπήρχε η ΕΣΣΔ και με αυτήν υπογράφηκε η σύμβαση.

Στους όρους λοιπόν της σύμβασης που υπογράφηκε τότε υπήρχε και ένας ο οποίος αναφερόταν στη ρήτρα των ανταγορών ελληνικών προϊόντων από τους Ρώσους. Ο όρος αυτός δεν έχει ούτε στο παραμικρό εφαρμοστεί μέχρι σήμερα. Προφανώς ο Παπανδρέου για να πείσει την αστική τάξη για την υπογραφή της σύμβασης "έταξε" σε αυτούς την μεγάλη ρώσικη αγορά για τα προϊόντα τους.

Το επιχείρημα των Ρώσων είναι ότι η σύμβαση αυτή υπογράφηκε με την ΕΣΣΔ και η ρήτρα αυτή αφορούσε εκείνη την κρατική οντότητα και όχι τη σημερινή!

Όμως η μέχρι σήμερα πρακτική των Ρώσων ανατρέπει αυτήν την επιχειρηματολογία. Καταρχήν η Ρωσία μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ διεκδίκησε και πήρε όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της ΕΣΣΔ. Το μεγαλύτερο μέρος των εσωτερικών ανταλλαγών στη Ρωσία (περίπου 70%) και ένα μέρος του εξωτερικού εμπορίου διεξάγεται με ανταλλαγή προϊόντων, ενώ και η Gasprom πληρώνεται συχνά σε προϊόντα όχι μόνο από εγχώριους πελάτες της, αλλά και από το εξωτερικό. Στις 29 Ιανουαρίου ανακοινώθηκε στη Σόφια συμφωνία βάσει της οποίας το 20% του φυσικού αερίου που εισάγει η Βουλγαρία θα πληρωθεί με κατασκευαστικό έργο βουλγαρικών εταιρειών. Αν υπήρχαν ελληνικές υπηρεσίες που ασχολούνταν με τη συλλογή παρόμοιων πληροφοριών θα μπορούσαν να βρουν πολλά παραδείγματα για να ισχυροποιήσουν τις ελληνικές θέσεις.

Δυστυχώς μέχρι σήμερα η τυφλή από σοβινισμό και αντιτουρκισμό αστική τάξη που βλέπει την εκπλήρωση των τρελών της ονειρών για επέκταση στη Ρωσία δεν έδειξε την απαραίτητη πολιτική βούληση για να πεισθεί η Μόσχα για την εκπλήρωση αυτού του συμβατικού όρου των ανταγορών πράγμα που θέλουν πολύ και οι Ρώσοι πράχτορες στη χώρα μας.

Η μη υλοποίηση των ανταγορών είναι ακόμη πιο σκανδαλώδης στο μέτρο που η ρωσική πλευρά έχει χρησιμοποιήσει το γράμμα της σύμβασης και της καθυστερήσεις στην εκπλήρωση των ελληνικών υποχρεώσεων για να επαναδια-

πραγματευτεί την αρχική συμφωνία, αποσπώντας σημαντικά ανταλλάγματα από την Ελλάδα, τόσο με το Προσάρτημα που υπέγραψε η κυβέρνηση Μητσοτάκη όσο και αυτό που υπεγράφη από τον Σημίτη όταν αυτός ήταν υπουργός Βιομηχανίας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ροή του φυσικού αερίου προς την Ελλάδα θα συνεχίσει να παρουσιάζει προβλήματα, διότι απλώς η ρωσική πλευρά χρησιμοποιεί αυτή τη ροή σαν εργαλείο πολιτικού και οικονομικού εκβιασμού.

Η σύμβαση μεταξύ της ΔΕΠΑ και της GasExport (θυγατρικής της Gasprom) προβλέπει την παράδοση συγκεκριμένων ποσοτήτων αερίου σε συγκεκριμένη ποιότητα και είναι γεγονός ότι καταστρατηγείται από τους Ρώσους. Όμως το ότι δεν θα είχαμε συνεχή ροή στην πίεση που είναι απαραίτητη ήταν γνωστό από χρόνια πέρα από τους εκβιασμούς της Ρωσίας. Πρόκειται για ένα πρόβλημα που είναι κοινό σε όλες τις χώρες που τροφοδοτούνται με αέριο από τη Ρωσία ακόμη και σε εκείνες που βρίσκονται γεωγραφικά πιο κοντά στις πηγές του. Οι λόγοι που το προκαλούν είναι αφ' ενός οι αναπόφευκτες βλάβες στο τεράστιο σύστημα μεταφοράς του αερίου από τη Σιβηρία και αφ' ετέρου το γεγονός ότι οι ανατολικές χώρες, που βρίσκονται στην αρχή του ευρωπαϊκού δικτύου, αντλούν το χειμώνα μεγαλύτερες ποσότητες αερίου από εκείνες που δικαιούνται. Ακόμη τα τελευταία χρόνια δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις κλοπής φυσικού αερίου από τους αγωγούς που διασχίζουν τις ανατολικές χώρες. Άρα δεν μπορεί να πιστευτεί στα σοβαρά κανείς ότι η Ελλάδα, μια χώρα που βρίσκεται στις απολήξεις του συστήματος μεταφοράς του ρώσικου φυσικού αερίου θα απέφυγε αυτά τα προβλήματα. Κανείς πιθανά δεν το πίστευε γιαυτό και στις συμβάσεις προμήθειας το 1987, φρόντισαν να συμπεριλάβουν ρήτρες υπέρ της Ελλάδας στην περίπτωση που η ρωσική πλευρά αδυνατούσε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της, όπως συμβαίνει σήμερα. Αν και τα προβλήματα αυτά ήταν γνωστά καμιά κυβέρνηση τα τελευταία 12 χρόνια δεν κινήθηκε για να λυθούν.

Η πολιτική συμμαχία με τη Ρωσία μιας ξενόδοουλης και κομπραδόρικης αστικής τάξης ήταν ο οδοστρωτήρας που σάρωνε τα πάντα στο πέρασμά του. Το ρωσόδουλο μπλοκ σε αυτά τα χρόνια επέλαυε προς την εξουσία και η αστική τάξη απλά παρακολούθησε ανήμπορη να αντιδράσει. Οι οποιοσδήποτε φωνές αντίστασης γρήγορα έσβηναν μπροστά σε μια τεχνητή ή πραγματική ελληνοτουρκική κρίση.

Ακόμη και τώρα που το φυσικό αέριο έχει περάσει στην κατανάλωση η προσοχή εστιάζεται στη σύμβαση και όχι στο πραγματικό πρόβλημα που είναι η εξασφάλι-

ση στοιχειώδους αξιοπιστίας στο εξαιρετικά δαπανηρό σύστημα.

Το ερώτημα πως θα μπορούσε να εξασφαλιστεί, στις παρούσες συνθήκες η ομαλή τροφοδότηση της Ελλάδας με φυσικό αέριο έχει απαντηθεί ήδη από τις ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίες μάλιστα τροφοδοτούνται από πολλούς εναλλακτικούς προμηθευτές (αέριο από τη Ρωσία, τη Β. Θάλασσα και την Αλγερία, μέσω αγωγών και υδροποιημένο αέριο με πλοία). Οι χώρες αυτές για λόγους ασφάλειας, δημιούργησαν, συγχρόνως με τη βασική υποδομή, σταθμούς υδροποιημένου φυσικού αερίου και υπόγειες δεξαμενές αποθήκευσης φυσικού αερίου, από τις οποίες τροφοδοτούν τα συστήματά τους κάθε φορά που έφτνει η πίεση ή οι ποσότητες δεν επαρκούν.

ΤΟ ΚΑΙΡΙΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗ ΡΕΒΥΘΟΥΣΑ

Στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή δεν λειτουργεί σταθμός υδροποιημένου φυσικού αερίου, ενώ για τη δημιουργία δεξαμενής αποθήκευσης εξακολουθεί να επικρατεί σύγχυση, αφού η κυβέρνηση δεν έχει πάρει μέχρι τώρα αποφάσεις. **Υδροποιημένο φυσικό αέριο θα έπρεπε να είχαμε αρχίσει να παραλαμβάνουμε πριν από δύο χρόνια. Τα έργα όμως στη Ρεβυθούσα των Μεγάρων καθυστερούν, λόγω του σαμποτάζ που γίνεται. Ο σταθμός θα έπρεπε να έχει θεθεί σε πλήρη λειτουργία εδώ και δύο χρόνια, όμως η ΔΕΠΑ δεν καταβάλει τα οφειλόμενα ποσά στις τεχνικές εταιρείες, αλλά και οι εργαζόμενοι προχωρούν σε επισχέσεις εργασίας κάτω από την καθοδήγηση του ψευτοΚΚΕ επειδή δεν τους καταβάλλονται τα δεδουλευμένα και αυτά έχουν αναγκάσει την Ευρωπαϊκή Ένωση να σταματήσει τη χρηματοδότηση του έργου, έως ότου επιλυθούν τα προβλήματα. Υπολείπονται 20 δις ακόμη να δοθούν από την Ε.Ε.** Να υπενθυμίσουμε εδώ ότι το έργο της Ρεβυθούσας σχεδιάστηκε το 1986, με κύριο στόχο την εξασφάλιση της ευστάθειας του ελληνικού συστήματος, στην περίπτωση βλαβών ή ανωμαλιών στην τροφοδότηση με φυσικό αέριο από τη Ρωσία.

Από την άλλη η δημιουργία δεξαμενής αποθήκευσης φυσικού αερίου δεν αποτέλεσε ποτέ αντικείμενο σχεδιασμού, με εξαίρεση μια ημιτελή απόπειρα της ΔΕΠΑ, το 1994, να διερευνήσει τις δυνατότητες προώθησης του έργου, με αρχική προτεινόμενη θέση την περιοχή της Καβάλας.

Τον περασμένο Δεκέμβριο, η υπουργός Ανάπτυξης απαντώντας σε σχετικά ερωτήματα κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου, είχε διαψεύσει ότι υπάρχει πρόθεση για τη δημιουργία δεξαμενής αποθήκευσης, τονίζοντας μάλιστα ότι δεν είναι αναγκαία, νεώτερες όμως πληροφορίες από στελέχη της ΔΕΠΑ, αναφέρουν ότι το θέμα έχει ανακινήσει προσφάτως (Οικονομικός, 11-2).

Η ελληνική πλευρά στα διαβήματα προς τους Ρώσους, είχε επικαλεστεί, το φθινόπωρο προβλήματα στην ποιότητα του ρώσικου φυσικού αερίου, επισημαίνοντας ιδιαιτέρως τον υψηλό βαθμό υγρασίας του. Η Β. Παπανδρέου είχε αναφερθεί στην πρόθεση να κατασκευαστεί σταθμός αφύγρυνσης στα σύνορα και η ΔΕΠΑ προχώρησε σε διαδικασίες προκήρυξης του σχετικού διαγωνισμού. Στις 22 Ιανουαρίου όμως η ΔΕΠΑ άλλαξε γνώμη για το βαθμό υγρασίας του φυσικού αερίου και ακύρωσε το διαγωνισμό, με το επιχείρημα ότι η ποιότητα βελτιώθηκε.

Με μοναδικό ουσιαστικό προμηθευτή τους Ρώσους και χωρίς τις απαραίτητες δικλίδες ασφαλείας η Ελλάδα είναι φανερό ότι δεν πρόκειται ποτέ να αποκτήσει ένα αξιόπιστο σύστημα φυσικού αερίου. Και για να τονιστεί η σημασία της ένταξης του υδροποιημένου φυσικού αερίου στο σύστημα και της κατασκευής υπόγειας δεξαμενής αποθήκευσης θα πρέπει να σημειωθεί ότι προβλήματα ροής και βλάβες δεν είναι αυτονόητο ότι θα υπάρξουν μόνο στο σύστημα μεταφοράς αερίου που βρίσκεται εκτός Ελλάδος, όπως οι πρόσφατες στο βουλγαρικό μετρητικό σταθμό. Κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει μια βλάβη στο σύστημα εντός του ελληνικού εδάφους, η οποία θα οδηγήσει στο ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή στη μείωση των ποσοτήτων και των πιέσεων στο δίκτυο. Τελικά είναι παράδοξο μια χώρα να διαθέτει νομοθεσία για αποθέματα 90 ημερών σε υγρά καύσιμα, που τα προμηθεύεται από πολλούς εναλλακτικούς προμηθευτές με πλοία, και να μην έχει φροντίσει για αποθέματα ασφαλείας στο φυσικό αέριο, όπου υπάρ-

συνέχεια στη σελ. 3

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
 15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα Τηλ.-Φαξ. 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 5.000
 Εξαμηνιαία: 2.500

Η παραίτηση της Κομισιόν ΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ ΚΗΡΥΚΕΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Σε όλη την Ευρώπη γεμάτοι άγρια χαρά οι σοσιαλφασίστες και οι εθνικιστές άρχισαν να πετάνε πέτρες στην “διεφθαρμένη Κομισιόν” και να προαναγγέλλουν το τέλος της “αμαρτωλής Ευρώπης” και της επάρατης “γραφειοκρατίας των Βρυξελλών”.

Τι απατεώνες! Τι υποκριτές! Τι παλιάνθρωποι!

Ας πάρουμε τη χώρα μας. Για τη χώρα μας αυτά που καταλογίζουν οι “πέντε σοφοί” στην Ευρωπαϊκή επιτροπή και τα μέλη της θα ήταν ένας τίτλος τιμής. Όστε όλο το έγκλημα της Εντίτ Κρεσόν, της γαλλίδας επιτρόπου, ήταν ότι πήρε αυθαίρετα κάποιον, όχι πολύ σχετικό με το αντικείμενο, στο ιδιαίτερο γραφείο της; Μα εδώ όλα τα ιδιαίτερα γραφεία, όχι μόνο των υπουργών, αλλά και των πιο ασήμαντων ανθυποβουλευτών, είναι γεμάτα από ανθρώπους εντελώς άσχετους με το οποιοδήποτε αντικείμενο που συχνά μάλιστα είναι αποσπασμένοι από δημόσιες υπηρεσίες και που ακόμα συχνότερα λειτουργούν σαν ενδιάμεσοι σε ρουσφέτια, δωροδοκίες και άλλες σχετικές με την εξυπηρέτηση των ιδιοτελών συμφερόντων του αφεντικού τους δραστηριότητες.

Όστε σε μια ολόκληρη Κομισιόν που διοικεί έναν πελώριο διοικητικό μηχανισμό με δεκάδες χιλιάδες υπαλλήλους και διαχειρίζεται δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ διαπιστώθηκε ότι στην εφαρμογή του πανευρωπαϊκού προγράμματος επαγγελματικής κατάρτισης Λεονάρντο υπήρξε ένας συμβεβλημένος ιδιωτικός φορέας που έκανε πολλές “παρατυπίες και υπεξαιρέσεις” πράγμα που δεν θα έπρεπε να ξεφύγει από την προσοχή της Κρεσόν; Μα μόνο ένας ιδιωτικός φορέας ξεζούμισε κονδύλια σε μια ολόκληρη Ευρώπη την ώρα που επίσημα εδώ δίνονται με απ’ ευθείας ανάθεση έργα και προμήθειες του Δημοσίου εκατοντάδων δισεκατομμυρίων σε βιομηχάνους τύπου Κόκκαλη, όπου απίθανοι άνθρωποι γίνονται πλούσιοι μέσα σε λίγα χρόνια και όπου τόσα πολλά κομματικά τρωκτικά έχουν καταβροχθίσει με εικονικές ώρες διδασκαλίας, με εικονικούς μαθητές και εικονικούς καθηγητές δισεκατομμύρια “εκπαιδευτικών προγραμμάτων” της ΕΟΚ;

Όστε υπήρχαν τέσσερα “υποπα” συμβόλαια του γραφείου της ανθρωπιστικής βοήθειας της Ε. Ένωσης (Echo) που κατάληξαν σε απώλεια 400.000 ευρώ, δηλαδή περίπου 120 εκ. δραχμών; Και υπήρχε διάθεση χρημάτων από τα μεσογειακά προγράμματα δίχως διαγωνισμό και ότι τούτα όλα δεν θα έπρεπε να διαφύγουν της προσοχής των αρμοδίων επιτρόπων Ογκάτα και Μαρίν, αντίστοιχα;

Πραγματικά το χαρακτηριστικό στην “έκθεση των σοφών” είναι το ότι δεν υπάρχει ούτε ένα στοιχείο, αλλά ούτε και ο παραμικρός

υπαινιγμός ότι οι ίδιοι οι επιτροπικοί και ο πρόεδρος της επιτροπής ήταν συμμετοχοί σε κάποιο φαγοπότι. Ακόμα και για την Κρεσόν η μόνη κατηγορία είναι το ότι έβαλε ένα δικό της άνθρωπο στο γραφείο της, δηλαδή η κατηγορία για φαβοριτισμό (εύνοια). Η κατηγορία στους επιτρόπους ήταν ότι σαν προϊστάμενοι είχαν **αντικειμενικά** την ευθύνη για ότι συνέβαινε στις χαμηλές βαθμίδες της ιεραρχίας, ότι όλοι μαζί είχαν συλλογική ευθύνη σαν όργανο και ότι ο Πρόεδρος της επιτροπής είχε ευθύνη για όλους.

Αν εφαρμόσουμε στη χώρα μας αλλά και στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες αυτή τη λογική θα έπρεπε να παραιτηθούν όλες οι κρατικές εξουσίες.

Κι όμως αυτό που είναι αδιανόητο για τις εκτελεστικές εξουσίες των κρατών-μελών και μάλιστα των πιο διεφθαρμένων, δηλαδή το να παραιτηθούν για τέτοιες παραβάσεις, θεωρείται από τους εθνικιστές και τους σοσιαλφασίστες σα στοιχείο της διαφθοράς της ευρωπαϊκής κεντρικής διοίκησης.

Αυτή είναι η μια πλευρά της υποκρισίας και της παλιανθρωπιάς που αφορά τη λάσπη που ρίχνεται ενάντια στους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Εκείνο που έπρεπε να κάνει κάποιον αυστηρό ή δύσπιστο απέναντι στα ευρωπαϊκά διοικητικά όργανα θα ήταν αν αυτά έκφραζαν κάτι πιο σάπιο από το μέσο όρο της διαφθοράς και του φαβοριτισμού που υπάρχει στις διοικήσεις των κρατών που αποτελούν την Ευρωπαϊκή Ένωση. Γιατί από κανένα καλόπιστο άνθρωπο δεν προβάλλεται η απαίτηση να υπάρχει μια αγνή κεντρική διοίκηση πάνω από βρώμικες ή μισοβρώμικες κρατικές οντότητες και μηχανισμούς. Η Ενωμένη Ευρώπη και οι θεσμοί της είναι καπιταλιστικοί θεσμοί και δουλεύουν πάνω κάτω με τον ίδιο βαθμό διαφάνειας και εντιμότητας που δουλεύουν τα ευρωπαϊκά κράτη. Βέβαια υπάρχουν διαφορές από χώρα σε χώρα και γενικά ο ευρωπαϊκός βόρρας έχει πιο έντιμες κρατικές γραφειοκρατίες από τον ευρωπαϊκό νότο. Αυτό μπορεί να δίνει ένα κάποιο επιχείρημα για τους βόρειους αντιευρωπαίους, αλλά οι νότιοι και μάλιστα οι πρωταθλητές της ρεμούλας, οι έλληνες εθνικιστές και σοσιαλφασίστες με τι προσόντα πετάγονται και μιλάνε για ευρωπαϊκή διαφθορά;

Η άλλη πλευρά της υποκρισίας και της παλιανθρωπιάς αφορά τις γνωστές κραυγές για “ευρωπαϊκό

δημοκρατικό έλλειμμα” οι οποίες εξυψώνουν το “δημοκρατικό ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο” που καθαίρεσε τη “γραφειοκρατική, συγκεντρωτική” και “μακριά από τους λαούς” Κομισιόν. Αυτή η πλευρά είναι ακόμα χειρότερη από την προηγούμενη.

Αυτοί που στρέφουν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενάντια στην Ευρ.Επιτροπή το κάνουν γενικά για να διαλύσουν την Ενωμένη Ευρώπη.

Η Ευρ. Επιτροπή είναι το διαρκές εκτελεστικό όργανο της Εν. Ευρώπης. Δεν είναι όμως μια κυβέρνηση. Βασικά είναι η γραφειοκρατία που παίρνει γραμμή και αντλεί εξουσία από το αληθινό ανώτατο όργανο, εκτελεστικό και νομοθετικό της Ένωσης, το οποίο δεν είναι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, αλλά το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, δηλαδή η συνεδρίαση των αρχηγών των ευρωπαϊκών κρατών. Η αληθινή εξουσία στην Εν. Ευρώπη είναι η ένωση των αρχηγών των κρατών. Το Συμβούλιό τους, δηλαδή οι συναντήσεις τους κορυφής, είναι εκείνο το όργανο που νομοθετεί. Η Ευρ. Ένωση ουσιαστικά βάζει σε εφαρμογή τις αποφάσεις του ανώτατου αυτού διακυβερνητικού οργάνου.

Σε αυτή την ιστορία το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν παίζει τον κύριο αποφασιστικό ρόλο. Η συνθήκη του Μάαστριχτ και αργότερα του Άμστερνταμ έδωσαν κάποιες μειωμένες εξουσίες ελέγχου στο Ευρ. Κοινοβούλιο, αλλά ποτέ δεν του έδωσαν την εξουσία να εκλέγει την Επιτροπή, να νομοθετεί και γενικά να διοικεί την Ευρ. Ένωση όπως γίνεται ή υποτίθεται ότι γίνεται με τα εθνικά κοινοβούλια.

Αν το Ευρ. Κοινοβούλιο είχε αυτή την εξουσία θα σήμαινε ότι η Ευρώπη λειτουργεί σαν Ομοσπονδία. Αυτό θα ήταν κάτι το εξαιρετικό, αλλά για να γίνει θα έπρεπε να νικηθούν οι εθνικισμοί που έχουν επιβάλει ως τα σήμερα τη διακυβερνητική εξουσία, δηλαδή την εξουσία του οργάνου που αποτελείται από τους εκπροσώπους των κρατών. Η δυνατότητα του βέτο, που εξακολουθεί να υπάρχει σε αυτό το όργανο από κάθε εκπρόσωπο χώρας, δείχνει τη δύναμη της εθνικής πρωτοκαθεδρίας στη διαμόρφωση της κοινής ευρωπαϊκής θέλησης. Καταλαβαίνει κανείς ότι αν το Ευρ. Κοινοβούλιο αποφάσιζε για όλα, καμιά εθνική ομάδα βουλευτών του δεν θα μπορούσε να ασκήσει βέτο στις αποφάσεις του και όλες οι χώρες θα έπρεπε να υποταχθούν σ’ αυτές.

Οι εθνικιστές λοιπόν, όπως και οι σοσιαλφασίστες, επειδή δεν θέλουν την ομοσπονδιοποίηση, δεν θέλουν το Ευρ. Κοινοβούλιο ανώτατο νομοθετικό όργανο της Ευ-

ρώπης, που θα μπορούσε και θα έπρεπε να εκλέγει μια κοινή Ευρωπαϊκή κυβέρνηση. Έτσι το Ευρ. Κοινοβούλιο έχει γίνει ένα συμβουλευτικό και ελεγκτικό όργανο που σταδιακά μόνο οι ευρωπαίοι θέλουν να το μετατρέψουν σε αληθινό κεντρικό νομοθετικό όργανο όσο θα πέφτουν οι εθνικοί φραγμοί.

Όμως ώσπου να γίνει αυτό όμως είναι φανερό ότι η διοικητική εξουσία πρέπει να είναι ισχυρή.

Οι εθνικιστές και οι σοσιαλφασίστες για να αποδυναμώσουν αυτή την κεντρική εξουσία προσπαθούν να στρέψουν ενάντια της το Ευρ. Κοινοβούλιο. **Γι’ αυτό ζητάνε πάντα δυνατό Κοινοβούλιο απέναντι στην Επιτροπή ή και στο Συμβούλιο, αλλά ποτέ δεν ζητάνε δυνατό Κοινοβούλιο απέναντι στις επιμέρους εθνικές Κυβερνήσεις και τα επιμέρους εθνικά Κοινοβούλια.** Θέλουν δήθεν την ισχυροποίηση της Ευρωπαϊκής δημοκρατίας, μόνο και μόνο για να μπλοκάρουν τον αδύναμο ευρωπαϊκό συγκεντρωτισμό.

Αυτό κάνουν και τώρα. Όλοι οι αντιευρωπαίοι ουρλιάζουν μέσα στο Κοινοβούλιο ζητώντας “κάθαρση” στην Επιτροπή και ζητάνε νέες αρμοδιότητες του Κοινοβουλίου μόνο για να γκρεμίσουν τα κεντρικά όργανα της Εν. Ευρώπης και όχι τα σύνορα, τις κυβερνήσεις και τα εθνικά κοινοβούλια.

Αυτή τη δυνατότητα του σαμποταρίσματος της Εν. Ευρώπης μέσα από το Ευρ. Κοινοβούλιο την έχουν γιατί στο Κοινοβούλιο εκφράζονται ισχυρά οι αντιευρωπαίοι, ενώ δεν εκφράζονται ούτε στο Συμβούλιο ή στα άλλα κεντρικά διακυβερνητικά όργανα, όπως τα Συμβούλια υπουργών εξωτερικών, οικονομικών κ.λπ., ούτε στην Επιτροπή.

Γιατί κατά κανόνα σ’ αυτά τα όργανα αντιπροσωπεύονται οι πιο

συνεπείς ευρωπαϊκές τάσεις. Αντίθετα στο Ευρ. Κοινοβούλιο έχουν μια καλή δυνατότητα να εκπροσωπηθούν και οι αντιευρωπαίοι, που αν δεν ήταν στο σύνολό τους αντιδραστικοί καιροσκόποι, δεν θα έπρεπε να βρίσκονται εκεί.

Ένας άνθρωπος που πιστεύει ότι η Ένωση της Ευρώπης καταπατάει την ανεξαρτησία της χώρας του δεν θα έπρεπε να τσεπώνει τα δεκάδες εκατομμύρια της αποζημίωσης του ευρωβουλευτή για την συμμετοχή του σ’ αυτό τον “προδοτικό” θεσμό.

Αλλά οι σοσιαλφασίστες και οι εθνοφασίστες τα θέλουν όλα δικά τους. Μέσα λοιπόν στο Ευρ. Κοινοβούλιο, ενάντια στην Ενωμένη Ευρώπη. Ισχυρό Ευρ. Κοινοβούλιο ενάντια στην Επιτροπή αλλά αδύνατο Ευρ. Κοινοβούλιο απέναντι στα εθνικά κοινοβούλια. Θάνατος στους άεθλους γραφειοκράτες των Βρυξελλών, αλλά να ζήσει σαν ανεύθυνος παράγοντας ευρωπαϊκής διάλυσης η βουλευτική γραφειοκρατία του Στρασβούργου.

Πραγματικά το ευρωκοινοβούλιο, όσο δεν λογοδοτεί, όσο δεν πέφτει και δεν εκλέγεται, όπως ένα εθνικό κοινοβούλιο, κινδυνεύει να γίνει το άντρο του αντιευρωπαϊσμού και του παρασιτισμού μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αν κοιτάξει κανείς τις αποφάσεις του, ιδιαίτερα στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής θα διαπιστώσει ότι αν εφαρμοστούν μπορούν να εκτροχιάσουν την Ευρώπη σε μηδενικό χρόνο.

Αυτή η υπόθεση με την Κομισιόν είναι μια καλή αρχή όχι για να ξεκαθαρίσει ο δικός της ρόλος, αλλά ο ρόλος του Ευρωκοινοβουλίου. Το Ευρωκοινοβούλιο πρέπει να πάρει ευθύνες Ένωσης της Ευρώπης και οι αντιευρωπαίοι μέσα σ’ αυτό πρέπει να πάνον να έχουν ισχύ να κάνουν ζημιές.

...ΡΩΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

συνέχεια από τη σελ. 2

χει μόνο ένας αγωγός και ένας βασικός προμηθευτής.

Η αναξιοπιστία του συστήματος φυσικού αερίου αποτελεί ένα πρόβλημα με ευρύτερες επιπτώσεις. Το μεγαλύτερο μέρος των ποσοτήτων φυσικού αερίου που προβλέπεται να εισαχθούν στη χώρα (1 δις κυβικά περίπου) θα καταναλώνει φυσικό αέριο σε δύο σταθμούς, στο Κερατσίνι και στο μικρό Λαύριο. Ενώ αέριο θα κάψουν σε πλήρη λειτουργία η μονάδα της ΔΕΗ του μεγάλου Λαυρίου που έχει ήδη τελειώσει και η υπό κατασκευή νέα μονάδα της Κομοτηνής. Η ΔΕΗ έχει επενδύσει μεγάλο μέρος των προσδοκίων της για αύξηση της ασφάλειας στην ηλεκτροδότηση του νότιου τμήματος της χώρας

και ιδιαίτερα της πυκνοκατοικημένης Αττικής, στις μονάδες φυσικού αερίου του Λαυρίου και του Κερατσίνι. Συνεπώς, εάν το σύστημα του φυσικού αερίου δεν εξασφαλίζει ομαλή ροή καυσίμου η λειτουργία αυτών των μονάδων είναι επισφαλής, με αποτέλεσμα προβλήματα αστάθειας στην ηλεκτροδότηση του νότιου τμήματος της χώρας.

Από όλα αυτά τα παραπάνω συμπεραίνει κανείς ότι το έργο του φυσικού αερίου εξαρτά βαθιά τη χώρα μας από τα σχέδια των ρώσων ιμπεριαλιστών.

Περισσότερα για το φυσικό αέριο καθώς και για την αμαρτωλή σύμβαση, όπως και για τα Προσαρτήματα (Μητσοτάκη-Σημίτη) στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Η παγκόσμια οικονομία βαδίζει από τις αρχές του χρόνου πάνω σε ένα τεντωμένο σκοινί. Το χαρακτηριστικό αυτής της φάσης είναι ότι η διεθνής ύφεση και κρίση περνάει σταδιακά από τον τρίτο κόσμο και τη Ρωσία στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ ΣΤΗ Ν. ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΗΠΑ

Ως τα τώρα η κρίση στον τρίτο κόσμο εξελίχθηκε σαν ένα ντόμινο που ξεκίνησε στα μέσα του 1997 από την Ταϊλάνδη τραυματίζοντας σταδιακά όλες τις ισχυρά αναπτυσσόμενες οικονομίες της Ν.Α. Ασίας (Ν. Κορέα, Ινδονησία, Φιλιππίνες, Μαλαισία, Σιγκαπούρη). Ως τα μέσα του '98 η κρίση έμεινε εντοπισμένη σ' αυτή την περιοχή του κόσμου. Αυτή η περιοχή παρ' όλο το ειδικό οικονομικό της βάρος και τον βιομηχανικό της δυναμισμό δεν είχε από μόνη της τον κατάλληλο όγκο για να σύρει προς τα κάτω την παγκόσμια οικονομία. Η κρίση έγινε παγκόσμια από την ώρα που μπήκε σ' αυτήν η Ρωσία.

Αυτό δεν οφειλόταν στο καθ' αυτό οικονομικό βάρος της Ρωσίας, αλλά στο πελώριο πολιτικό της βάρος που αντιστοιχεί στην στρατιωτικό - διπλωματική της ισχύ. Στην κρίση της Ν.Α. Ασίας το δυτικό κεφάλαιο, που είχε επενδυθεί στα χρηματιστήρια της, αποτραβήχτηκε γρήγορα μόλις ξεκίνησε η κρίση και κάπως διασώθηκε οδηγώντας βέβαια τις ίδιες τις χώρες στην καταστροφή. Στην περίπτωση της Ρωσίας αντίθετα η κρίση πήρε τη μορφή μιας άρνησης αποπληρωμής των χρεών της προς τους δυτικούς πιστωτές. Φαινομενικά αυτή η άρνηση ήταν το μοιραίο αποτέλεσμα μιας χρεοκοπίας. Κάθε χρεοκοπημένος σταματάει να πληρώνει τα χρέη του.

Όμως υπάρχει ισχυρός που χρεοκοπεί, και αδύνατος που χρεοκοπεί. Ο αδύνατος μπαίνει κάτω από την εξουσία των πιστωτών του και υποδουλώνεται σ' αυτούς. Αντίθετα ο ισχυρός απειλεί τους πιστωτές του με περισσότερες απώλειες, οικονομικές ή πολιτικοστρατιωτικές, αν δεν συνεχίσουν να τον πιστώνουν και έτσι μπορεί να τους εξαρτά εκείνος όλο και πιο βαθιά. Η Ρωσία στην προκειμένη περίπτωση όχι μόνο καταβρόχθισε τα δυτικά δάνεια, (όχι προς το παρόν αυτά προς το ρωσικό κράτος, αλλά προς τις επιχειρήσεις), αλλά απειλεί τη Δύση και το ΔΝΤ, ότι αν δεν συνεχίσουν την δανειοδότηση τότε θα έρθουν στην εξουσία οι "κομμουνιστές" και θα ξαναρχίσουν τον ψυχρό

πόλεμο.

Αυτή η στάση γέμισε τρόμο το δυτικό χρηματιστικό κεφάλαιο που έχει γίνει τόσο κερδοσκοπικό και ευκίνητο, όσο ακριβώς είναι τυφλό στην πολιτική του. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα πίστεψε ότι όλος ο αναπτυσσόμενος βιομηχανικός κόσμος του οποίου τμήμα θεωρεί και τη Ρωσία (όπως και την Κίνα), είναι ένας σεισμικός χώρος που μπορεί ανά πάσα στιγμή να καταπλακώσει τις επενδύσεις του. Η ανασφάλειά του έγινε γενική οπότε άρχισε να αποσύρεται και από την τελευταία δυναμική περιοχή του βιομηχανικού τρίτου κόσμου που ως χθες είχε μείνει αλώβητη, την Λατινική Αμερική που έχει σαν ατμομηχανή της την Βραζιλία.

ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Η κρίση που ξέσπασε στη Βραζιλία στα τέλη του '98, έχει την ίδια φύση με εκείνη της Ν.Α. Ασίας και από εσωτερική άποψη την ίδια φύση με εκείνη της Ρωσίας.

Το παγκόσμιο σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο βλέπει την σημερινή κρίση αποκλειστικά σαν προϊόν της απελευθέρωσης της κίνησης των κεφαλαίων από τον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο προς τον βιομηχανικό τρίτο κόσμο και αντίστροφα και γενικά σαν προϊόν της παγκόσμιας ηγεμονίας του δυτικού χρηματιστικού κεφαλαίου. Στην πραγματικότητα σ' αυτή την απελευθέρωση βρίσκεται μόνο η εξωτερική αιτία της κρίσης στις αναπτυσσόμενες οικονομίες του τρίτου κόσμου καθώς και η αιτία της ξεχωριστής έντασης που παίρνει η κρίση αυτή. Πραγματικά ποτέ δεν θα είχε ξεσπάσει μια τέτοια κρίση στην Ασία αν τα κερδοσκοπικά κεφάλαια που είχαν αγοράσει μετοχές και ομόλογα στις χώρες αυτές δεν τα απέσυραν ξαφνικά και σχεδόν ταυτόχρονα τσακίζοντας όχι μόνο τα χρηματιστήρια αλλά και την ίδια την πραγματική οικονομία αυτών των χωρών.

Όμως η εσωτερική αιτία των κρίσεων αυτών, αιτία που έχει τον αποφασιστικό ρόλο στην ακραία περίπτωση της Ρωσίας, είναι το διεφθαρμένο και καθυστερημένο πολιτικό κοινωνικό κα-

θεστώσ αυτών των χωρών, κυρίως οι καθυστερημένες σχέσεις ιδιοκτησίας και παραγωγής και το αντιδραστικό πολιτικό εποικοδόμημα σε σχέση με τις ανεπτυγμένες παραγωγικές δυνάμεις και τις ανεπτυγμένες μορφές κυκλοφορίας του κεφαλαίου.

Αυτή την εσωτερική πλευρά των κρίσεων, την πλευρά που απαιτεί την κοινωνική αλλαγή και μάλιστα την ταξική επανάσταση μέσα σ' αυτές τις χώρες, την αρνείται ο σοσιαλφασισμός. Αυτό είναι ολότελα φυσικό γιατί ο κύριος κοινωνικός παράγοντας αντίδρασης στις αλλαγές, ακόμα και στις αστικές εκσυγχρονιστικές αλλαγές σ' αυτές τις χώρες είναι παντού η κοινωνική βάση του σοσιαλφασισμού: Δηλαδή η διεφθαρμένη και κομπραδόρική κρατική γραφειοκρατία, η φεουδαρχία, η μικροαστική αντίδραση και οι συντεχνίες, και πάνω από όλα και σαν πολιτική έκφραση τους, η φασιστικού τύπου πολιτική δικτατορία αυτών των τάξεων. Η κρίση σ' αυτές τις χώρες είναι ο συνδυασμός της σπέκουλας που γίνεται με τα άφθονα ξένα κεφάλαια στις πολυτελείς αίθουσες των χρηματιστηρίων, η οποία υψώνει τις μετοχές στα ύψη, από τη μια μεριά, με τα θανάσιμα πραγματικά κοινωνικά εμπόδια που μπαίνουν διαρκώς στο δρόμο της ανάπτυξης της πραγματικής οικονομίας και από την άλλη. Η κρίση και η κατάρρευση γίνεται αναπόφευκτη από την ώρα που ο εικονικός κόσμος των χρηματιστηριακών τιμών έρχεται σε σύγκρουση με τον πραγματικό κόσμο της παραγωγής και της πολιτικής.

Μπορεί λοιπόν ύστερα από τα παραπάνω να καταλάβει κανείς γιατί οι δυτικοί ιμπεριαλιστές που κυριαρχούν στο επίπεδο της παγκόσμιας χρηματιστικής κερδοσκοπίας έχουν την τάση να βρίσκουν κύρια τα αίτια των κρίσεων στους εσωτερικούς παράγοντες, και οι σοσιαλιμπεριαλιστές που διαχειρίζονται και εκπροσωπούν παντού στον κόσμο την πολιτική δικτατορία και τη διαφθορά βρίσκουν τα αίτια των κρίσεων αποκλειστικά στους εξωτερικούς παράγοντες, δηλαδή αποκλειστικά στον κύριο εχθρό τους τον δυτικό ιμπεριαλισμό.

Η ΚΡΙΣΗ ΕΥΝΟΕΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ. Η ΤΥΦΛΑ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ

Αυτή η διαφορετική στάση στις

περιόδους της κρίσης φαίνεται συμμετρική ως προς τα πολιτικά αποτελέσματα. Στην πραγματικότητα είναι αφάνταστα πιο ευνοϊκή για το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο, που έχει επικεφαλής του τους ρώσους και τους κινέζους σοσιαλιμπεριαλιστές. Η οικονομική κρίση, όταν είναι αδύνατο το επαναστατικό μέτωπο, είναι ένα θείο δώρο για τους φασισμούς γιατί ενισχύει την κρατική περιχαράκωση, τον εθνικισμό, και τον αντιιμπεριαλισμό γραφειοκρατικού, φεουδαρχικού και μικροαστικού τύπου. Οι φασίστες ειδικεύονται στο να σέρνουν πίσω τους τις μάζες σε περιόδους κρίσης ενάντια σε έναν εξωτερικό εχθρό αξιοποιώντας το εργαλείο της εύκολης και πλαστικής εθνικής ενότητας. Ειδικά οι σοσιαλιμπεριαλιστές φτιάχνουν εύκολα το μέτωπό τους "ενάντια στη Δύση και τους Εβραίους" στο εσωτερικό κάθε χώρας μαζί με τους ντόπιους αντιδραστικούς, που επικαλούνται το εθνικό συμφέρον και την πάλη ενάντια στο ξένο κεφάλαιο για να διατηρήσουν τη δικιά τους κοινωνικοπολιτική κυριαρχία.

Αυτή τη βαθιά και επικίνδυνη πολιτική εξέλιξη είναι αδύνατο να την εμποδίσει ο δυτικός ιμπεριαλισμός, ιδιαίτερα όσο δεν βλέπει τον σχηματισμό του ρωσοκινέζικου πολεμικού άξονα. Έτσι κάθε δυτική ιμπεριαλιστική χώρα ρίχνει το βάρος της στο να ξεπεράσει απλά το καθαρά οικονομικό μέρος της κρίσης φορτώνοντας την, όσο της είναι δυνατό, στους άλλους.

Μέχρι τώρα η Δύση, ιδιαίτερα οι ΗΠΑ και η Ευρώπη είχαν αποτραβήξει όπως είπαμε τα κεφάλαιά τους και είχαν αφήσει τον τρίτο κόσμο να ρημάξει και την μια χώρα να ακολουθεί την άλλη στην κρίση. Το μόνο που έκαναν ως τώρα ήταν να δίνουν μέσω του ΔΝΤ μερικά δάνεια στις χώρες που βυθίζονταν με τους γνωστούς όρους του ΔΝΤ, όρους του κάθε τραπεζίτη προς τον χρεοκοπημένο πελάτη του: περιορισμό των δαπανών, ακόμα και των παραγωγικών, μείωση μισθών. Αυτή μπορούσε να είναι μια πετυχημένη συνταγή για των ανόρθωση μεμονωμένων χωρών, όπως έγινε με το Μεξικό το '88, αλλά καθόλου για μια κρίση με παγκόσμια χαρακτηριστικά. Αντίθετα σε εποχές εκτεταμένης ύφεσης η συρρίκνωση της παραγωγής και της ατομικής κατανάλωσης σε κάθε μια από τις θιγόμενες χώρες βυθίζει βαθύτερα και όλες τις άλλες, αφού

χτυπάει στην καρδιά το εξαγωγικό τους εμπόριο βιομηχανικό.

Η Δύση δεν αισθάνθηκε ως τώρα στο πετσί της την κρίση του βιομηχανικού τρίτου κόσμου, παρ' όλο που έπεσαν προς αυτόν οι εξαγωγές της, για δύο λόγους: **Ο ένας λόγος** ήταν η επιστροφή των κερδοσκοπικών κεφαλαίων από τον τρίτο κόσμο προς τα χρηματιστήρια και τα κρατικά ομόλογα των πλούσιων χωρών. Αυτή η αφθονία κεφαλαίου, που έφερε και πτώση των επιτοκίων και αύξηση, ή έστω σταθεροποίηση, των χρηματιστηριακών δεικτών, έδωσε μια αυταπάτη οικονομικής ανόδου και τόνωσε την εσωτερική κατανάλωση, ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, αλλά σε ένα βαθμό και στην Ευρώπη. **Ο δεύτερος λόγος** ήταν ότι η βιομηχανική κατρακύλα στις χτυπημένες χώρες του τρίτου κόσμου, έφερε μείωση της παγκόσμιας κατανάλωσης πετρελαίου και άλλων πρώτων υλών που παράγουν κύρια χώρες του τρίτου κόσμου. Αυτή η μειωμένη κατανάλωση έριξε στο κατώτατο δυνατό επίπεδο τις τιμές των πρώτων υλών και οδήγησε σε βάθεμα και γενίκευση της κρίσης σε όλο τον τρίτο κόσμο. Όμως οι νέες αυτές χαμηλές τιμές έδωσαν μια ώθηση στα κέρδη των βιομηχανιών (των μη πετρελαϊκών και επεξεργασίας πρώτων υλών) του δυτικού ιμπεριαλιστικού κόσμου και συνακόλουθα μια συνέχιση της παραγωγικής και της ατομικής κατανάλωσης σ' αυτόν.

Αυτοί οι δύο όμως ήταν αντιρροπιστικοί παράγοντες που καθυστέρησαν, αλλά δεν ματαίωσαν την επέκταση της κρίσης στον ανεπτυγμένο βιομηχανικό κόσμο.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Τώρα όμως αυτοί οι αντιρροπιστικοί παράγοντες αρχίζουν να εξουδετερώνονται από την βαθύτερη υπόγεια τάση που κατατρώει την παγκόσμια οικονομία, την τάση δηλαδή που απορρέει από την καταστροφή του παραγωγικού μηχανισμού και τη μείωση της ατομικής κατανάλωσης σε όλο τον κόσμο της κρίσης. Έτσι φαίνονται τα πρώτα σημάδια μετάδοσης της κρίσης στις ΗΠΑ και πιο πολύ στην Ευρώπη, ενώ η Ιαπωνία βυθίζεται εδώ και καιρό σε μια χρόνια ύφεση που δείχνει αξεπέραστη.

Τα σημάδια στις ΗΠΑ δεν έχουν εκδηλωθεί ούτε στην παραγωγή, ούτε στην ατομική κατα-

Η 17N στην υπηρεσία του ψευτοΚΚΕ και της ΚGB

Η 17N φόρεσε τη σχολική της ποδιά, και σαν "αθώο μαθητούδι", χωρίς βόμβες και σφαίρες, χωρίς τα αποτρόπαια αξεσουάρ της, χωρίς στάλα αίματος έστειλε την προκήρυξη της στην Ελευθεροτυπία, με ημερομηνία 8/3/99, για να τοποθετηθεί στο ζήτημα Οτσαλάν.

"Τίποτα δεν μπορεί να γίνει μέσα στα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα. Απαραίτητη προϋπόθεση για οποιαδήποτε ριζική αλλαγή που σήμερα προβάλλει επιτακτικά είναι η λαϊκή κινητοποίηση κι οργάνωση στη βάση κι έξω απ' αυτά όπως συνέβη στην Ιστορία του τόπου, όποτε αυτός βρέθηκε σε βαθιά κρίση", καταλήγει η προκήρυξη της 17N.

Όλο το κείμενο της προκήρυξης χωρίζεται σε δύο σκέλη. Το ένα είναι η ανάλυση της "βαθιάς κρίσης". Το δεύτερο αφιερώνεται σ' αυτούς που μπορούν να βγάλουν τη χώρα από τη βαθιά κρίση. Το σύνολο της προκήρυξης είναι η αθώωση της Ρωσίας στην υπόθεση Οτσαλάν και η υποστήριξη του "αντιστεκόμενου" στρατού και (εμμέσως πλην σαφώς) του ψευτοΚΚΕ στην περίοδο της "βαθιάς κρίσης".

Πρόκειται ουσιαστικά για ένα κάλεσμα της τρομοκρατικής σοσιαλφασιστικής συμμορίας στο λαό να στηρίξει τον "αντιστεκόμενο" στρατό ενάντια στα διεφθαρμένα πολιτικά κόμματα που είναι όλα πουλημένα πλην του ψευτοΚΚΕ το οποίο εφόσον είναι πατριωτικό απλά δεν αναφέρεται μέσα στον μακρύ κατάλογο των "δοσίλογων" και "προδοτών".

ΜΟΝΟ Η ΡΩΣΙΑ ΔΕΝ ΠΡΟΔΩΣΕ ΟΤΣΑΛΑΝ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ

Γιατί ο τόπος περνάει βαθιά κρίση; Γιατί η κυβέρνηση Σημίτη είναι πουλημένη στους Τούρκους και στους Αμερικάνους και θα οδηγήσει τη χώρα σε μεγαλύτερες εθνικές ταπεινώσεις και εξευτελισμούς από τα Ίμια, το "φιάσκο" των S-300, και την "προδοσία Οτσαλάν".

Η 17N θεωρεί ότι η κυβέρνηση Σημίτη σε συνεργασία με Τούρκους και Αμερικάνους πρόδωσε τον Οτσαλάν, τον ηγέτη του PKK, ενός κόμματος που κάνει ένοπλο αγώνα για ανεξαρτησία ενάντια στην καταπίεση του κούρδικου λαού από τους Τούρκους, ακριβώς όπως και οι Έλληνες έκαναν ένοπλο αγώνα ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, σύμφωνα πάντα με τη 17N, έπαιξε σ' αυτή την υπόθεση το ρόλο της Ιερής Συμμαχίας, αφού δεν αναγνώρισε στον κούρδικο λαό το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, υπερασπίζοντας το ενιαίο τουρκικό κράτος.

Η σύλληψη του Οτσαλάν ήταν σχέδιο των Αμερικάνων οι οποίοι

θέλουν ενιαία Τουρκία και "τη δημιουργία ενός φιλοαμερικάνικου κρατιδίου στο Ιρακινό Κουρδιστάν και την αποδοχή σαν ηγεσίας του των φιλικών σήμερα Μπαρζανί και Ταλαμπανί και ορισμένων άλλων", δηλαδή των εχθρών του PKK μέσα στον κούρδικο πληθυσμό, οι οποίοι φυσικά μπορούν να είναι μόνο όργανα των Αμερικάνων. Αυτό το σχέδιο, παράλληλα με τους βομβαρδισμούς του Ιράκ, θα οδηγήσει σε πτώση του Χουσεϊν που είναι αντίθετος με την πολιτική των Αμερικάνων στην περιοχή, κι έτσι αυτοί θα ελέγξουν τα περιφραγμένα πετρέλαια.

Κατά τη 17N, όλοι έβαλαν το χεράκι τους (Ευρώπη, Κέννα, Ελλάδα) για την επιτυχία αυτού του σχεδίου.

Σε ό,τι αφορά μάλιστα την κυβέρνηση Σημίτη, αυτή είχε βάλει από την αρχή την ΕΥΠ "να συνεργάζεται με τη ΜΙΤ και τη CIA" και να κάνει τάχα τους φίλους του PKK, παίζοντας το ρόλο του "διπλού πράκτορα" για λογαριασμό Τουρκίας και Αμερικής. Έτσι έπεσε στην παγίδα ο Οτσαλάν και εμπιστεύτηκε τους "προδότες". Πρόκειται για προδοσία, έτσι ακριβώς όπως μας τα είπε η "αγωνίστρια" Ντιλάν.

Όλοι φταίνε για την παράδοση του Οτσαλάν. **Ποιός ΔΕΝ φταίει;**

Δεν φταίει οπωσδήποτε η Ρωσία (ακόμα κι αν το είπε η "αγωνίστρια" Ντιλάν). Γιατί "ακόμη και αυτός ο πράκτορας της ΕΥΠ Καλεντερίδης επιβεβαιώνει ότι ο Οτσαλάν τηλεφώνησε από τη Ρωσία στους υπεύθυνους του PKK στην Αθήνα για να βρουν το αεροπλάνο που πήγε κι έφερε τον Οτσαλάν. Άρα όλοι, Ελληνική Κυβέρνηση, ΕΥΠ, CIA κ.λπ. γνώριζαν αρκετές ώρες πριν πατήσει το πόδι του στην Ελλάδα ο Οτσαλάν ότι πρόκειται να έρθει στην Αθήνα και δεν έκαναν τίποτα για να το αποτρέψουν". Γιατί; Γιατί όλοι υπηρετούσαν το γνωστό σχέδιο. Τεκμαίρει, λοιπόν η 17N ότι επειδή επικοινωνήσε με τους δικούς του ο Οτσαλάν, αυτό σημαίνει ταυτόχρονα ότι ενημερώθηκαν οι πάντες. Συνεπώς δεν τον "έδωσε" η Ρωσία, που αφού ήξερε ότι όλοι ήταν ενημερωμένοι και δεν εξέφρασαν αντίρρηση, θεώρησε ότι ο Οτσαλάν πάει σε φιλικό έδαφος.

Έτσι απαντάει η 17N στον Καλεντερίδη ο οποίος στην κατάθεσή του μιλάει για τον κεντρικό ρόλο της Ρωσίας στην όλη υπόθεση, η οποία πίεσε τον Οτσαλάν για να φύγει, τον έστειλε στην Ελλάδα χωρίς να ενημερώσει την κυβέρνηση, και δεν τον δέχτηκε πίσω μετά την άρνηση της κυβέρνησης Σημίτη στο αίτημά του για άσυλο.

Γι' αυτό αναφέρει ότι οι μαρ-

τυρίες Καλεντερίδη και Κωστούλα έγιναν "κάτω από φυσιολογικές πιέσεις για να κουκουλώσει η κυβέρνηση την προδοσία".

Άλλωστε όπως αναφέρεται σε άλλο σημείο "ο έλεγχος των κινήσεων του Οτσαλάν γινόταν με την κλασική μέθοδο της παρουσίας κοντά του πρακτόρων, Ευρωπαίων αρχικά, Ελλήνων μετά τη Ρωσία, που με πρόσχημα την προστασία του, έλεγχαν όλες τις κινήσεις του και τις ανέφεραν λεπτομερώς στις υπηρεσίες τους". Δεν υπήρξαν ποτέ και πουθενά Ρώσοι πράκτορες, αλλά μόνο Ρώσοι σύμμαχοι.

Για τη 17N μόνο η Ρωσία λοιπόν δεν πρόδωσε, ούτε είχε συμφέρον να προδώσει Οτσαλάν και Ελλάδα. Να η "μοναδική φίλη" της Ελλάδας και των καταπιεσμένων στον πλανήτη.

Σε άλλο σημείο της προκήρυξης, η 17N προσπαθεί να εξηγήσει γιατί ήταν ο Σημίτης που πρόδωσε τον Οτσαλάν και όχι τα τηλέφωνα ή οι επαφές που ο ίδιος ο Οτσαλάν και οι "συντρόφισσες" του έκαναν, επειδή οι Αμερικάνοι, είναι σε γενικές γραμμές "ανίκανοι" να εντοπίσουν τους δράστες των τρομοκρατικών επιθέσεων εναντίον τους (με το σκεπτικό ότι αν ήταν ικανοί θα είχαν συλλάβει και διαλύσει τις τριτοκοσμικές τρομοκρατικές οργανώσεις, θα είχαν ας πούμε συλλάβει τη Χεζμπολάχ!). Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος που δεν μπορούν να συλλάβουν και τη 17N, υποστηρίζεται, σε μία προσπάθεια προβολής ενός "επαναστατικού" προφίλ, το οποίο έχει καταρρακωθεί από το ασύλληπτο και την ατιμωρησία.

Με την ευκαιρία λοιπόν αναφέρεται "στις αντιιμπεριαλιστικές οργανώσεις που αντιστέκονται, έχουν πενηνρότατα μέσα, τεράστιες δυσκολίες, οικονομικά προβλήματα, ενώ πολλοί από τους αγωνιστές τους, κυρίως στη Μέση Ανατολή τους είναι γνωστοί, **αφού οι Αμερικάνοι τους είχαν εκπαιδεύσει για να τους στείλουν στο Αφγανιστάν να πολεμήσουν τους Σοβιετικούς και όταν αυτοί ξύπνησαν έστρεψαν τα όπλα εναντίον τους**". "Σταλμένοι από τους Αμερικάνους" και "ενάντια στο δικό τους συμφέρον" οι αντάρτες στο Αφγανιστάν πολεμήσαν τους "καλούς Σοβιετικούς", αλλά κάποια στιγμή "ξύπνησαν" κι έστρεψαν τα όπλα στους "πραγματικούς εχθρούς τους", δηλ. τους Αμερικάνους.

Η 17N κάνει πλέον παγκόσμια στρατηγική για λογαριασμό της Ρωσίας.

Η 17N ΘΕΛΕΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

"Τίποτα δεν μπορεί να γίνει μέσα από τα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα", γράφει η 17N. Για ποιά πολιτικά κόμματα όμως μιλάει μέσα στην προκήρυξη και γιατί αυτά κατηγορούνται;

Πρόκειται για το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ "που απέτυχαν παταγωδώς να αντιμετωπίσουν την τουρκική απειλή, και αντίθετα με τις συνεχείς υποχωρήσεις τους τη γιγάτωσαν". Επίσης, "για τους βαρώνους της ΝΔ και το Μητσοτάκη, τους αντισημιτικούς πασόκους, μέχρι και τους Κυρκοθεοδωράκηδες" που πρόσφεραν "πολιτική στήριξη, σε μια κυβέρνηση στιγματισμένη από μια καραμπινάτη προδοσία που κινδύνευε να καταρρεύσει παταγωδώς εν μία νυκτί και που είναι καταδικασμένοι να καταρρεύσει".

Είναι και αυτοί οι "πρώην σταλινικοί ή μη" που το παίζουν αντιεθνικιστές, και όλοι μαζί εργάζονται για την "εθνοπροδοτική πολιτική". Όλοι μπαίνουν στο τσουβάλι. Σημίτης, αλλά και αντισημιτικοί, Μητσοτάκης και "βαρώνους της ΝΔ" (να μην κρεμάσουμε και τον Κωστάκη, τόση δουλειά κάνει), ΣΥΝ (κυρίως σε ό,τι αφορά τις αντι-κνίτικες φωνές μέσα του, δηλαδή τον Κύρκο). Κάποιος όμως λείπει. Ποιός; Ποιός πήρε την "τιμημένη απουσία" από την παρέλαση της "εθνικού εξευτελισμού και της ταπεινώσης". "ΚΚΕ το κόμμα σου, λαέ", φωνάζει πιηχτά η 17N.

Εκτός από αυτή τη φωτεινή εξαίρεση στο σάπιο πολιτικό σύστημα, ποιά είναι η δύναμη που θα σώσει το έθνος απέναντι στην τουρκική απειλή, στην υποτέλεια σε Αμερική και Ευρώπη. Αυτούς πρέπει να τους υψώσουμε "ανάμεσα στον Καλεντερίδη και τον πρέσβη Κωστούλα) και τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ Λυμπέρη (σε η αναφορά αφορά την κρίση των Ιμίων) που αντέδρασαν και οι δύο, με διαφορετικό βέβαια τρόπο, στην εφαρμογή της προδοτικής αμερικάνικης γραμμής. **Ανάμεσα στο Ναζάκη και το δήμαρχο Καλύμνου στο ρόλο των... "ενόχων". Ανάμεσα στο Ναζάκη και τον Λυμπέρη στο ρόλο των "τουρκοφάγων", που... προσπαθούν να οδηγήσουν την Ελλάδα σε πόλεμο με την Τουρκία".** Ναζάκης και Καλεντερίδης, τα δύο πρόσωπα που έδρασαν σαν πρωτοπαλίκαρα του Οτσαλάν, αν και "παγιδεύτηκαν" σε προδιαγεγραμμένο σχέδιο, οι ίδιοι ενέργησαν πατριωτικά και δεν είχαν καμία σχέση με τους "συνωμότες και προδότες", σύμφωνα με το σκεπτικό της 17N. Ο Καλεντερίδης, "πρωταγωνιστής" στην υπόθεση Οτσαλάν, και ο Λυμπέρης "πρωταγωνιστής" στην υπόθεση των Ιμίων, δεν ήταν "τυχαία ή περιθωριακά πρόσωπα. Ήταν απ' τους ικανότερους και πλέον έμπιστους αξιωματικούς του κράτους, αφού

τον μεν Λυμπέρη είχε επιλέξει η κυβέρνηση για αρχηγό ΓΕΕΘΑ, στον δε Καλεντερίδη είχε αναθέσει μια από τις σοβαρότερες μυστικές αποστολές. Το γεγονός λοιπόν ότι τα πλέον έμπιστα στελέχη του κρατικού μηχανισμού στις κρίσιμες στιγμές κάνουν ανυπακοή κι αρνούνται να υπακούσουν στις εντολές της πολιτικής ηγεσίας (τα ίδια ισχύουν και για τον πρέσβη Κωστούλα παρότι αυτός δεν βρισκόταν στην κορυφή) αποκαλύπτει ότι το σημερινό ελληνικό κράτος δεν μπορεί να λειτουργήσει στοιχειωδώς στις κρίσιμες περιστάσεις, ότι έχει καταρρεύσει, ότι έχει επέλθει βαθιά ρήξη ανάμεσα στους αξιωματούχους του. **Η ανυπακοή δεν είναι προσωπική αδυναμία των στελεχών, αλλά αντίθετα δείχνει δύναμη αφού η παραβίαση της πειθαρχίας είναι έγκλημα καθοσιώσεως για τους επαγγελματίες στρατιωτικούς. Προέρχεται από τη βαθιά πεποίθησή τους ότι η πολιτική ηγεσία και οι συγκεκριμένες εντολές της δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ελληνικού Κράτους-Έθνους όπως θάπρεπε, αλλά τα συμφέροντα αυτών που διατάζουν, δηλαδή των Αμερικάνων, και ειδικότερα στις δύο περιπτώσεις Ίμια-Οτσαλάν τα συμφέροντα και των Τούρκων στρατοκρατών".**

Η αιτία της "βαθιάς κρίσης", λοιπόν δεν είναι η ανυπακοή των στρατιωτικών στελεχών, είναι το γεγονός ότι η **πολιτική ηγεσία** είναι υποτελής. Συνεπώς η έξοδος από τη "βαθιά κρίση" θα έρθει μέσα από "τη λαϊκή κινητοποίηση κι οργάνωση στη βάση", και κυρίως μέσα από την ανυπακοή του στρατού στην πολιτική ηγεσία, δηλαδή μέσα από ένα στρατιωτικό πραξικόπημα. Αυτό το πραξικόπημα θα πρέπει να δώσει την καθοδήγηση του έθνους **πρώτον: στον "πατριωτικό στρατό", και δεύτερον: στα υγιή πολιτικά τμήματα της κοινωνίας, δηλαδή, στο απών από τους διεφθαρμένους και πουλημένους, ψευτοΚΚΕ.** Θα μπορούσε να είναι και προκήρυξη της "Χρυσής Αυγής" αν αφαιρούσε κανείς την αναφορά στην "Πατριωτική Αντίσταση" του '40.

Τους στρατηγούς της Παπαρρηγή ζητάει η 17N για την πολιτική ανωμαλία στη χώρα, το φασισμό και τον πόλεμο και αποδεικνύει ότι πρόκειται για ένα στρατό που υπακούει τυφλά στο πολιτικό σχέδιο των καθοδηγητών του, δηλαδή του ρωσόδουλου σοσιαλφασιστικού μπλοκ. Όμως δεν θα είναι τόσο εύκολο να περάσουν η τρομοκρατία και ο φασισμός σ' ένα λαό που έχει αποδείξει ότι έχει δημοκρατική συνείδηση.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΔΙΕΘΝΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΣΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* πως η Δημ. της Μακεδονίας, κινδυνεύει από την ολοένα οξυνόμενη αντίθεση Αλβανών και εθνικά Μακεδόνων. Τα γεγονότα που διαδραματίζονται το τελευταίο διάστημα στη χώρα αυτή οδηγούν με γοργά βήματα στην πραγματοποίηση ενός σχεδίου που στόχο έχει να σύρει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας στην τροχιά του "ορθόδοξου τόξου".

Στις 20 Φλεβάρη, σε κάποιο πρόστιο των Σκοπίων σημειώθηκε σύγκρουση μεταξύ αλβανών και μακεδόνων μαθητών ενός μικτού γυμνασίου. Η αστυνομία, μετά από έρευνα που έκανε, "βρήκε ότι τελικά αυτό δεν αποτελούσε έκφραση διεθνικών διαφορών και το σημαντικότερο δε συνέλαβε κανένα, ούτε άσκησε δίωξη σε βάρος κανενός" (Ελευθεροτυπία, 4/3).

Έτσι, οι συγκρούσεις γρήγορα επεκτάθηκαν σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας, κυρίως έξω από σχολεία, στις παραπλήσιες γειτονιές, αλλά και μέσα σε λεωφορεία με τα οποία οι μαθητές πηγαίνουν ή γυρνούν απ' το σχολείο. Στις συγκρούσεις χρησιμοποιούνται μαχαίρια, ρόπαλα, ξύλα και άλλα "όπλα" που οι νεολαίοι τα μεταφέρουν πάνω τους. Μάλιστα, αναφέρθηκε η περίπτωση ενός αλβανού μαθητή που απείλησε τον οδηγό ενός λεωφορείου να μη σταματήσει την ώρα που ομοεθνείς του χτυπούσαν ομάδα μακεδόνων μαθητών (στο ίδιο). Η αναταραχή έχει πάρει τόσο ανησυχητικές διαστάσεις ώστε ισχυρή αστυνομική δύναμη φρουρεί όλα σχεδόν τα σχολεία της πόλης.

Όμως τα επεισόδια δεν περιορίζονται μονάχα στην πόλη των Σκοπίων. Στις 5 Μάρτη 15 μακεδόνες μαθητές "μπήκαν σε λεωφορείο και χτύπησαν ανελέητα μια ομάδα αλβανών μαθητών που επέστρεφαν στο χωριό τους σε μικρή απόσταση από την πόλη. Το επεισόδιο είχε σαν αποτέλεσμα να τραυματιστούν μερικοί από τους Αλβανούς, ενώ η αστυνομία συνέλαβε μερικούς από αυτούς που τους επιτέθηκαν. Παρ' όλ' αυτά στο χωριό Στουντενίτσανι, από το οποίο προέρχονταν τα θύματα της σύγκρουσης, συγκεντρώθηκαν περίπου 200 ενήλικοι Αλβανοί που ήθελαν να πάνε για αντίποινα στο Ντράσεβο, αλλά την τελευ-

ταία στιγμή εμποδίστηκαν από την αστυνομία με την υπόσχεση ότι θα βρεθούν και θα τιμωρηθούν οι δράστες" (Ελευθεροτυπία, 9/3). Παρόμοιο επεισόδιο μεταξύ μαθητών συνέβη το επόμενο βράδυ στο Τέτοβο καθώς και στην αλβανόφωνη Στρούγκα μερικές μέρες νωρίτερα.

Η αστική τάξη της γειτονικής χώρας έχει θορυβηθεί με αποτέλεσμα η ηγεσία της αστυνομίας καθώς και ο Γκερογκίεφσκι να κατηγορούν κύκλους που "θέλουν να διαταράξουν τις διεθνικές σχέσεις στη χώρα και να προκαλέσουν συνθήκες ανάλογες μ' εκείνες του Κόσοβου". Ο πρώην υπουργός Άμυνας Λάγαν Κτάνοφσκι της Ένωσης Σοσιαλδημοκρατών (το κόμμα του Γκιγκόροφ) δήλωσε ότι "θα πρέπει να αποκαλυφθούν οι κύκλοι που οξύνουν την αναταραχή προτού προκαλέσουν το τέλος της Δημ. της Μακεδονίας".

Το πιο ανησυχητικό από όλα είναι η δήλωση του Ρέμι, ενός διοικητή του ΑΣΚ, ότι ίσως αφήσει κάποιους μαχητές του να περάσουν στο έδαφος της Δημ. της Μακεδονίας. Είναι φανερό ότι ο αλβανικός σοβινισμός είναι ο κύριος υπεύθυνος της διεθνικής σύγκρουσης στη Δημ. της Μακεδονίας.

Το επιχείρημα ότι οι συνθήκες θα είναι παρόμοιες με του Κόσοβου έχει βάση με την έννοια ότι η Ρωσία επίσημα θα πάρει το μέρος των εθνικά μακεδόνων, μόνο και μόνο για να απορροφήσει τη χώρα στο "ορθόδοξο τόξο". Παράλληλα, θα υποθάλπει στα κρυφά τους αποσχιστές Αλβανούς για να σπρώχνει τους Μακεδόνες στην απελπισία τους προς την ίδια.

Το σίγουρο πάντως είναι ότι η πολιτική Γκεοργκίεφσκι-Τοπουρκόφσκι να αφήσουν τη Μακεδονία να γίνει νατοϊκή βάση υπέρ του αποσχιστικού κινήματος των Αλβανών στο Κόσοβο, θα στοιχίσει πανάκριβα στη γειτονική χώρα και σε όλα τα Βαλκάνια. Ο αλβανικός σοβινισμός θα πρέπει να χτυπηθεί όσο ο σέρβικος στη Βοσνία. Τα δημοκρατικά δικαιώματα του αλβανικού λαού στο Κόσοβο πρέπει να υποστηρίζονται σε σύγκρουση με τον αλβανικό σοβινισμό και όχι σε ενότητα.

ΘΕΣΗ ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ "ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ" ΣΤΟ ΕΘΝΟΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ

Στην *Ελευθεροτυπία*, 5/3/1999, εμφανίστηκε ένα άρθρο του Τάκη Διαμαντή, το οποίο προσπαθούσε να αποδείξει ότι η Δημοκρατία της Μακεδονίας κάνει μία διεθνή εκστρατεία εναντίον της Ελλάδας και υπέρ της Μεγάλης Μακεδονίας. Σ' αυτή του την προσπάθεια ο αρθρογράφος έμπλεξε και τη μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα.

Συγκεκριμένα, το άρθρο αναφερόταν στην επίσκεψη του υπουργού Εξωτερικών της Δημ. της Μακεδονίας Αλεξάντερ Δημητρόφ μαζί με τον Τοπουρκόφσκι στον Καναδά, στα τέλη Φλεβάρη, κατά την οποία, συναντήθηκαν με εκπροσώπους της μακεδονικής μειονότητας εκεί. Σε εκδήλωση όπου εγκαινιάστηκε η λειτουργία του Καναδο-μακεδονικού συμβουλίου επιχειρηματιών στο Τορόντο, ο Δημητρόφ, αφού είπε, πάντα σύμφωνα με τον Τ. Διαμαντή, ότι "τα Σκόπια είναι ισχυρή χώρα και έχουν την υποστήριξη των Αμερικάνων", μίλησε για καταπίεση της μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα και κάλεσε τις οργανώσεις της μακεδονικής ομογένειας "να συνεχίσουν τον αγώνα για μια ενωμένη Μακεδονία".

Σε αυτό το άρθρο του Διαμαντή και στη συγκεκριμένη αναφορά στις δηλώσεις Δημητρόφ για καταπίεση της μειονότητας απαντά με δελτίο Τύπου το "Ουράνιο Τόξο" δίνοντας ένα ηχηρό χαστούκι στους επίδοξους δημαγωγούς που δεν χάνουν ευκαιρία να συνδέσουν την πάλη για τα δικαιώματα της μειονότητας, άμεσα ή έμμεσα, με τον μεγαλοϊδεατισμό πολιτικών κύκλων της Δημ. της Μακεδονίας. Το "Ουράνιο Τόξο", αλλά κι εμείς, κρατάμε μία επιφύλαξη για την ακρίβεια και την αλήθεια της ανταπόκρισης του Τ. Διαμαντή.

Θεωρούμε ωστόσο ιστορική αυτή την ανοιχτή δήλωση καταδίκης του μακεδονικού μεγαλοϊδεατισμού και της οποιασδήποτε ανάμιξης στα εσωτερικά της Ελλάδας επιχειρεί αυτός με πρόσχημα τη μειονότητα, η οποία είναι ταυτόχρονα μεγάλο μάθημα δημοκρατίας. Παραθέτουμε το δελτίο Τύπου που έκδωσε το "Ουράνιο Τόξο" γι' αυτό το σκοπό:

"ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ"

Φλώρινα, 9 Μαρτίου 1999

Με αφορμή το δημοσίευμα (Ελευθεροτυπία, 5/3/1999) που υπογράφεται από τον κ. ΤΑΚΗ ΔΙΑΜΑΝΤΗ και σύμφωνα με το οποίο ο Υπουργός των Εξωτερικών της Δημοκρατίας της Μακεδονίας κ. Dimitron κατά το πρόσφατο ταξίδι του στον Καναδά φέρεται να καλεί τις οργανώσεις της Μακεδονικής ομογένειας "να συνεχίσουν τον αγώνα για μια ενωμένη Μακεδονία", το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ δηλώνει τα παρακάτω:

Πιστεύουμε ότι είναι αδιανόητο ένας Υπουργός Εξωτερικών να έκανε τέτοιες δηλώσεις. Αν όμως οι δηλώσεις, όπως γράφτηκαν στο παραπάνω δημοσίευμα, είναι πραγματικές, το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ δεν μπορεί παρά να εκφράσει την αντίθεσή του σε αυτές. Τέτοιες μεγαλοϊδεατικές αντιλήψεις πρέπει να καταδικάζονται από όπου και αν προέρχονται όχι μόνον επειδή δεν συμβάλλουν σε σχέσεις καλής γειτονίας, αλλά και επειδή είναι επικίνδυνες για την ήδη διαταραγμένη ειρήνη στα Βαλκάνια.

Επαναλαμβάνει για μία ακόμη φορά ότι τα εθνομειονοτικά ζητήματα πρέπει να λύνονται αποκλειστικά μέσα από διαδικασία διαλόγου, ανάμεσα στην κυβέρνηση και τους εκπροσώπους των μειονοτήτων, χωρίς παρεμβάσεις από γειτονικές και άλλες χώρες. Άλλωστε οι διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις που έχει υπογράψει η χώρα μας όπως η πρόσφατη Σύμβαση Πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρώπης (Σεπτέμβριος 1997), μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για την επίλυση των προβλημάτων των εθνικών μειονοτήτων στην Ελλάδα όπως η Μακεδονική και η Τουρκική.

Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ πιστεύει ότι τα εθνομειονοτικά ζητήματα είναι καίριας σημασίας για τον ευρύτερο εκδημοκρατισμό, την ευρωπαϊκή πορεία, και την ανάπτυξη της πολιτικής δημοκρατίας στη χώρα μας. Καλεί την ελληνική κυβέρνηση σε διάλογο ώστε να λυθούν τα προβλήματα της Μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα όπως το ζήτημα της εισαγωγής της Μακεδονικής γλώσσας στην εκπαίδευση, το δικαίωμα επαναπατριsmού των Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων, κ.α. Καλούμε επίσης την κυβέρνηση να φέρει το συντομότερο δυνατό προς επικύρωση στο Κοινοβούλιο -στο σύνολό της και χωρίς εξαιρέσεις- τη Σύμβαση Πλαίσιο και να εφαρμόσει όσα προβλέπονται σε αυτήν, αποδεικνύοντας πως η ευαισθησία της σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων και παροχής "ανθρωπιστικής" βοήθειας προς κατατρεγμένους δεν εξαντλείται στο ζήτημα του Οτζαλάν και των κούρδων της Τουρκίας, αλλά και στις εθνικές μειονότητες που υπάρχουν στη χώρα μας.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Αναστασιάδης Σταύρος
Παπαδημητρίου Δημήτριος
Σακελλάριος Νίκος
Κωνσταντίνου Γεώργιος
Βοσκόπουλος Παύλος"

ΝΑΡ: ΠΙΟ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Ο Χριστόδουλος τοποθετήθηκε ανοιχτά σαν οπαδός της εθνικής καθαρότητας με την παροχή του επιδόματος για τους Έλληνες χριστιανούς πολύτεκνους της Θράκης. Όμως όποιος νομίζει ότι ο Χριστόδουλος αποτελεί τον σκληρό πυρήνα του φασισμού σ' αυτή τη χώρα, σίγουρα δεν έχει κοιτάξει προσεκτικά πίσω από το βαθύ κόκκινο των σημαίων που σηκώνει το ψευδοΚΚΕ και η αυλή του. Γιατί στο φόντο αυτού του κόκκινου υπάρχει το πιο βαθύ μαύρο.

Αυτό φαίνεται καθαρά από ένα σχόλιο του ΠΡΙΝ, εφημερίδας του ΝΑΡ, για τη θέση του Χριστόδουλου στην υπόθεση Οτσαλάν

(φύλλο της 21/2/99). Το αντιγράψουμε: "Ρασοφόρο οπαδό βρήκε ο Πάγκαλος στην υπόθεση Οτσαλάν. Τον Χριστόδουλο! "Δεν πιστεύω ότι έχουμε παραδώσει έναν άνθρωπο στα χέρια των εχθρών του. Είχα την ευκαιρία να επικοινωνήσω αμέσως με τον Θεόδωρο Πάγκαλο, ο οποίος με διαβεβαίωσε ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα" δήλωσε. Σωστά. Καλές οι "τουρκοφαγικές" κορόνες, αλλά στις δύσκολες ώρες οι ανώτατοι εκκλησιαστικοί αξιωματούχοι έχουν παράδοση συνεργασίας με την Υψηλή Πύλη εναντίον των εξεγερμένων. Να προσέχει μόνο ο Χριστόδουλος μην την πάθει σαν τον Γρηγόριο τον Ε' που τον κρέμασαν οι

δικοί του, οι τούρκοι ηγέτες, παρά την αντίθεσή του προς την επανάσταση του '21".

Να, λοιπόν που και οι "τουρκοφάγοι" κινδυνεύουν σ' αυτή τη χώρα από τους σοσιαλφασίστες που ονειρεύονται κρεμάλες για τους πολιτικούς τους αντιπάλους. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτοί όλοι υπερασπίστηκαν το ΡΚΚ, ένα κόμμα φασιστικό που με τη βία εξοντώνει τους πολιτικά διαφωνούντες, ούτε ότι βρίσκονται στις ίδιες πορείες με τους χρυσαυγίτες.

Αυτοί, όσο κι αν προσπαθούν να το κρύψουν, είναι οι πιο συνεπείς πολιτικοί εκφραστές του ανερχόμενου ναζιστικού ρεύματος στη χώρα μας.

ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΒΟΡΡΑ

νάλωση, ούτε στην ανεργία, ούτε στο χρηματιστήριο. Εκεί όλα αυτά δείχνουν τέλεια, επειδή λειτουργούν με τις προηγούμενες αδρανειακές δυνάμεις. Εκείνο που γεμίζει ρίγη τους αμερικάνους οικονομικούς αναλυτές είναι το γοργά αυξανόμενο έλλειμμα στο εξωτερικό εμπόριο των ΗΠΑ.

Αντίθετα στην Ευρώπη τα σημάδια της κρίσης, εμφανίζονται στο καθεαυτό επίπεδο της παραγωγής, που έπεσε πολύ στο τελευταίο τρίμηνο του '98. Η βιομηχανική παραγωγή στην Ευρώπη, που τον Ιούνιο του '98 είχε δείκτη +2, τον Δεκέμβριο είχε -9 (δείκτης της Eurostat). Ειδικά στην Ιταλία και Γερμανία, η συνολική βιομηχανική παραγωγή το '98 μειώθηκε στο -0,4% και στο -7,6% αντίστοιχα αντί για +6% και +8% για το 1997.

Στην περίπτωση των ΗΠΑ και της Ευρώπης το βαθύτερο πρόβλημα είναι το ίδιο: η βαθιά κρίση στην Ν.Α. Ασία, τη Λατινική Αμερική και το χώρο της πρώην ΕΣΣΔ. Το πρόβλημα εδώ εκδηλώνεται από δύο αντίθετους δρόμους που έχουν ωστόσο κοινή αρχή. Ο ένας δρόμος είναι η μείωση των εξαγωγών των ανεπτυγμένων χωρών προς τις χτυπημένες χώρες του τρίτου κόσμου και ο άλλος η αύξηση των εξαγωγών αυτών των χωρών προς τις αναπτυσσόμενες χώρες.

Αυτή η τελευταία αύξηση έχει να κάνει με τη δραματική πτώση της αξίας της εργατικής δύναμης στις βιομηχανικές χώρες του τρίτου κόσμου ακριβώς εξ αιτίας της κρίσης. Δηλαδή η ίδια η κρίση που από τη μια εμποδίζει την ατομική και παραγωγική κατανάλωση στις χώρες αυτές, οπότε μειώνει τις εισαγωγές τους από ΗΠΑ, Ευρώπη, Ιαπωνία, από την άλλη κάνει πάμφθηνα τα προϊόντα τους που διεισδύουν ευκολότερα και εξουδετερώνουν τα αντίστοιχα των αναπτυσσόμενων χωρών. Αυτό το τελευταίο συμβαίνει ιδιαίτερα με τις πιο αναπτυσσόμενες βιομηχανικά χώρες του τρίτου κόσμου και κυρίως με την πολύ αναπτυσσόμενη πια Ν. Κορέα.

Θα μπορεί λοιπόν κανείς εδώ να αντιτείνει ότι αυτή η νέα μεγάλη τους ανταγωνιστικότητα που είναι επακόλουθο της κρίσης σ' αυτές τις χώρες, σταδιακά θα τις βγάλει από την παραγωγική ύφεση και θα αυξήσει τις εξαγωγές αλλά και τις εισαγωγές τους, οπότε και θα ανακόψει την πορεία ύφεσης των αναπτυσσόμενων δυτικών οικονο-

μιών.

Ασφαλώς αυτό δεν αποκλείεται να είναι και ήδη η Γαλλία αύξησε τους τελευταίους μήνες του '98 τις εξαγωγές της κατά 30% προς τέσσερις χώρες της Ν.Α. Ασίας (Κορέα, Ταϊλάνδη, Ταϊβάν, Ινδονησία). Όμως δεν υπάρχει καμιά παγκόσμια δύναμη που να μπορεί να οργανώσει έτσι τα πράγματα ώστε η σταδιακή ανάρρωση των πρώτα χτυπημένων από την κρίση χωρών να εξουδετερώσει και να ανακόψει την πρόοδο σε νέες χώρες. Μπορεί δηλαδή η Ν. Κορέα να αναπτύσσει και αναπτύσσει σταδιακά την οικονομία της, ύστερα μάλιστα από μια περίοδο δραστηρικής συγκεντροποίησης του κεφαλαίου της και ενός σχετικού πολιτικού εκσυγχρονισμού, που πραγματοποιήθηκαν και τα δύο μέσα στην κρίση, αλλά οι τάσεις ύφεσης σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο που ξεκίνησαν όταν η Κορέα άρχισε την ανάρρωσή της, έχουν αποκτήσει τη δικιά τους δυναμική και σπρώχνουν προς τα κάτω όλη την πελώρια δυτική παραγωγική μηχανή. Αυτή η αντικειμενική πτώση φέρνει με τη σειρά της ένα κλίμα απαισιοδοξίας στις χρηματιστηριακές αγορές, που μπορεί εύκολα, πέρα από ένα ορισμένο όριο, να μετατραπεί σε πανικό.

Ο ΕΥΡΩΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ήδη και μόνα τα πρώτα σημάδια μιας ύφεσης στη Δύση ήταν αρκετά για να μετατραπούν σε εμπορικό πόλεμο και σε αρχές ενός πολιτικού και διπλωματικού πολέμου ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ενωμένη Ευρώπη.

Αυτής της φύσης είναι ο λεγόμενος "πόλεμος της μπανάνας" τον οποίο πρόσφατα εξαπέλυσαν οι ΗΠΑ ενάντια στην Ευρώπη. Πρόκειται για μια διαμάχη, με στόχο το άνοιγμα των αγορών των ανταγωνιστριών χωρών και τέτοιες διαμάχες έχουν μαζευτεί αρκετές τελευταία ανάμεσα στις ΗΠΑ από τη μια μεριά και την Ευρώπη και Ιαπωνία από την άλλη. Η Ευρώπη και η Ιαπωνία κλείνουν τις αγορές τους στις ΗΠΑ, ειδικά στα αγροτικά προϊόντα της τελευταίας, είτε για να τα έχουν καλά με τους αγρότες τους, είτε για να εξασφαλίσουν τους προνομιακούς πολιτικο-οικονομικούς τους δεσμούς με ορισμένες περιοχές του τρίτου κόσμου. Έτσι η Ευρώπη αρνείται να δεχτεί τις πάμφθηνες μεταλλαγμένες ποικιλίες των αμερικάνικων δημη-

τριακών, καθώς και τα βοδινά κρέατα με ορμόνες με οικολογικά επιχειρήματα. Αυτά τα επιχειρήματα, που είχαν ισχυρή πολιτική βάση εμπόδισαν τις ΗΠΑ ως τώρα να αντιδράσουν.

Έτσι ο πόλεμος άρχισε στο ζήτημα της μπανάνας. Εδώ και χρόνια οι ΗΠΑ ζητάνε να ανοίξει η Ευρωπαϊκή αγορά στις μπανάνες της Λατινικής Αμερικής οι οποίες βρίσκονται στα χέρια των αμερικάνικων πολυεθνικών τροφίμων (Chiquita, Dole, Del Monte), δηλαδή να μην υπάρχουν προνόμια για τις χώρες της ACP (Ασίας, Καραϊβικής, Ειρηνικού) με τις οποίες η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ειδικές συμφωνίες. Η Ευρώπη αρνιόταν εδώ και χρόνια αυτή την απελευθέρωση και οι ΗΠΑ όλο αυτόν τον καιρό απλά διαμαρτύρονταν. Όμως στις 3 του Μάρτη οι ΗΠΑ κήρυξαν αληθινό εμπορικό πόλεμο στην Ευρωπαϊκή Ένωση δασμολογώντας υπερβολικά, δηλαδή ουσιαστικά απαγορεύοντας, τις εισαγωγές στις ΗΠΑ δώδεκα ευρωπαϊκών προϊόντων επειδή η Ένωση φορολογεί τις δικές τους μπανάνες. Η Ευρωπαϊκή Ένωση συγκάλυψε αμέσως τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (ΠΟΕ). Ο ΠΟΕ καταδίκασε τις ΗΠΑ και την πρωτοφανή μονόπλευρη απόφασή της αλλά οι ΗΠΑ επέμειναν σ' αυτή.

Τα κέρδη που έχαναν με τις μπανάνες οι παραγωγοί των ΗΠΑ, δεν ήταν σύμφωνα με τους ειδικούς του ΠΟΕ πάνω από 200 εκ. δολάρια (Μόντ, 10 Μάρτη), ποσό ασήμαντο σε σχέση με τα τρισεκατομμύρια των εμπορικών συναλλαγών των ΗΠΑ με την Ευρώπη. Εκείνο που κρινόταν ήταν στο βάθος το αν η Ευρώπη θα άνοιγε τις αγορές της γενικά στον τρίτο κόσμο και τις ΗΠΑ και αν θα δεχόταν, όπως και οι ΗΠΑ, να διεισδύσουν στις αγορές της τα τριτοκοσμικά προϊόντα, καθώς και τα ευρωπαϊκά και γιαπωνέζικα.

Οι ΗΠΑ εμφάνισαν τα ανοιχτά τους σύνορα σαν δήθεν θυσία για να βγει από την κρίση ο τρίτος κόσμος και ζήτησαν από την Ευρώπη να κάνει και αυτή "θυσίες". Η Ευρώπη ισχυρίστηκε ότι έχει και αυτή εμπορικό έλλειμμα με την Ασία εξ ίσου μεγάλο όπως και οι ΗΠΑ σε απόλυτους αριθμούς (περίπου 30 δις. δολάρια) αν και μικρότερο σε ποσοστά σε σχέση με το συνολικό όγκο των συναλλαγών της. επικαλέστηκε ωστόσο κυρίως το γεγονός ότι είναι οι δικές της τράπεζες και όχι οι αμερικάνι-

κες που έχασαν από την κρίση στην Ασία, ιδιαίτερα από το ρώσικο "κανόνι".

Καταλαβαίνει κανείς εύκολα ότι αυτή η φαγωμάρα δεν έχει να κάνει με επιχειρήματα αληθινών αδικημένων, αλλά με τη μιζέρια στην οικογένεια που πέφτει ύστερα από κάθε κρίση. Το γεγονός είναι ότι τα δυτικά μονοπώλια ανησυχούν βαθιά και αυτή η ανησυχία γίνεται πιο έντονη στο βαθμό που έχει αρχίσει να κλονίζεται ο τελευταίος μεγάλος αδύνατος κρίκος της παγκόσμιας οικονομίας, η Κίνα. Η Κίνα έχει μπει σε πτώση του ρυθμού αύξησης της βιομηχανικής της παραγωγής, το δημόσιο έλλειμά της αυξάνεται, τα προϊόντα της ακριβαίνουν σε σχέση με τα ασιατικά, το ίδιο και η ανεργία της. Αν η Κίνα υποτιμήσει το νόμισμά της οι παράγοντες της παγκόσμιας ύφεσης θα δυναμώσουν συντριπτικά.

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΜΙΑΣ ΒΑΘΙΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΚΡΙΣΗΣ;

Έτσι κι αλλιώς, αν η πορεία της κρίσης δεν αρχίσει να ανακόπτεται γρήγορα από την αργή ανάρρωση των ιδίων των χωρών από τις οποίες ξεκίνησε, όπως είπαμε, τότε ο αναπτυσσόμενος βιομηχανικός κόσμος θα διαβεί το κατώφλι μιας παραγωγικής κρίσης που τέτοια δεν έχει ξαναδαεί ο κόσμος μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο και η οποία θα σημαίνει μια προέλαση του εθνοφασισμού σε όλες τις χώρες και κυρίως του σοσιαλ-μπεριαλιστικού άξονα της Ασίας. Σε αυτή την περίπτωση η ευρωπαϊκή συνοχή θα απειληθεί θανάσιμα.

Ήδη η παραίτηση Λαφοντέν, που εκφράζει ουσιαστικά μια υποβόσκουσα πολιτική διάσπαση της γερμανικής και της ευρωπαϊκής άρχουσας τάξης, είναι πρόιόν της γερμανικής βιομηχανικής στασιμότητας, που επίσης αν δεν ανακοπεί θα πάρει στο λαιμό της όλη την Ευρώπη. Όταν η ατμομηχανή εκτροχιαστεί κανένα βαγόνι δεν γλιτώνει.

Πραγματικά ζούμε μια κρίσιμη στιγμή. Την ώρα που ο πιο ανεπτυγμένος βιομηχανικά καπιταλισμός αγκάλιαζε όλο τον πλανήτη και αισθανόταν παντοδύναμος, εκείνη ακριβώς τη στιγμή ξεπρόβαλαν οι αζεπέραστες αντιφάσεις του. Οι ίδιοι οι πιο διορατικοί αστοί πολιτικοί και οικονομολόγοι έχουν εντοπίσει την πιο κραυγαλέα έκφραση αυτών των αντιφάσεων. Πρόκειται για την παγκοσμιοποίη-

ση της αγοράς, οπότε και την κατάργηση των οικονομικών συνόρων από τη μια μεριά, και τον κατατεμαχισμό της πολιτικής εξουσίας, οπότε και της καθήλωσης της πιο στοιχειώδους οργάνωσης της οικονομικής ζωής, στο επίπεδο του εθνικού κράτους, από την άλλη.

Ο κόσμος της παγκοσμιοποιημένης αγοράς έχει την αστάθεια ενός φορτηγού καραβιού που μεταφέρει υγρό φορτίο δίχως στεγανά. Σε κάθε ισχυρό κυματισμό κινδυνεύει με ανατροπή. Οι εθνικιστές και κυρίως οι σοσιαλμπεριαλιστές θα απαντήσουν σ' αυτή την κρίση οργανώνοντας τις εθνικές και υπερεθνικές τους στεγανές εξουσίες στη βάση του δικού τους αρπαχτικού πολεμικού μονοπώλιου. Με αυτό τον τρόπο θα μετατρέψουν την οικονομική κρίση και τον εμπορικό εμφύλιο πόλεμο του δυτικού χρηματιστικού κεφάλαιου σε δικό τους χιτλερικού τύπου, ολοκληρωτικό πόλεμο για την αρπαγή όλου του πλούτου της γης.

Από τη μια μεριά λοιπόν στο σύγχρονο κόσμο στέκεται μια υπερσύγχρονη παγκόσμια οικονομία δίχως πολιτικό συγκεντρωτισμό που οδηγείται στην αποσύνθεση και από την άλλη μια πολεμική οικονομία που στηρίζεται στο στρατιωτικό - βιομηχανικό μονοπώλιο και που καιροφυλακτεί για να επιτεθεί και να κατασπαράξει την τρομαγμένη αγέλη των δυτικών κερδοσκόπων.

Το προσωρινό, αλλά μεγάλο κακό, είναι που οι λαοί παραγωγοί στον τρίτο κόσμο στην αναπτυσσόμενη Δύση και στην πολεμική Ανατολή δεν έχουν να αντιτάξουν στην παρακμή της δεύτερης και κυρίως στην κτηνωδία της τρίτης τις δικές τους πολιτικές οργανώσεις σε κάθε χώρα, και ακόμα περισσότερο τα δικά τους διεθνή πολιτικά όργανα.

Όμως και αυτό θα γίνει. Θα γίνει μέσα από τη φτώχεια, τον πόνο και το αίμα που φέρνουν στο διάβα τους τα ακατάπαυστα συγκρούμενα στρατόπεδα της παγκόσμιας αστικής τάξης. Ιδιαίτερα ο σοσιαλμπεριαλισμός και ο σοσιαλφασισμός που είναι η άρνηση της επανάστασης από τα μέσα και ταυτόχρονα η μεγαλύτερη μπεριαλιστική κτηνωδία και η απόλυτη επιστροφή στη βαρβαρότητα θα σχηματίσουν ενάντια και απέναντί τους το μεγάλο στρατόπεδο της δημοκρατίας των λαών, το νέο μεγάλο κύμα των επαναστάσεων που έρχονται.

Ο ΚΑΛΕΝΤΕΡΙΔΗΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Τα ΝΕΑ, 15/3/99 δημοσιεύουν την κατάθεση Καλεντερίδη στα πλαίσια της ανακριτικής διαδικασίας για την υπόθεση Οτσαλάν. Σ' αυτή την κατάθεση, ο Καλεντερίδης δέχεται ότι πρώτο κριτήριο για τις ενέργειες του ήταν πάντα η καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων Οτσαλάν, και γι' αυτό δεν υπάκουσε σε καμία εντολή των ανωτέρων του να ξεφορτωθεί τον Οτσαλάν χωρίς εγγυήσεις για την ασφάλειά του. Ξεκινώντας απ' αυτή την θέση εκφράζει την έντονη και ειλικρινή δυσάρεσκειά του απέναντι στη Ρωσία για τον τρόπο που χειρίστηκε τόσο τον Οτσαλάν όσο και την ελληνική κυβέρνηση, επιβεβαιώνοντας με τον καλύτερο τρόπο τη ρωσική προβοκάτσια εναντίον της Ελλάδας.

Συγκεκριμένα, λέει ο Καλεντερίδης: "Ρώτησα τον Οτσαλάν για ποιο λόγο εγκατέλειψε τη Ρωσία και ήρθε στην Ελλάδα. Μου είπε τα εξής: "Την Πέμπτη το βράδυ τον επισκέφθηκαν αξιωματούχοι της ΚGB, του έδωσαν ένα πλαστό διαβατήριο -νομίζω ρωσικό- με τη φωτογραφία του και του ανακοίνωσαν ότι την επόμενη το πρωί στις 08.00 θα τον φόρτωναν με τη βία στο αεροπλάνο που πήγαινε στη Δαμασκό. Αυτός επικοινωνήσει με τους γνωστούς του στη Δαμασκό και τους γνωστοποίησε την απόφαση των Ρώσων. Οι Σύριοι του δήλωσαν ότι αν μπει στη Συρία, οι συριακές αρχές θα τον συλλάβουν και θα τον εκδώσουν στην Τουρκία".

Τότε, όπως μου είπε, πήρε τηλέφωνο τη Ροζερίν και της ζήτησε να πάρει αεροπλάνο το πρωί της Παρασκευής και να πάει να τον μεταφέρει από τη Ρωσία στην Αθήνα. **Για μένα το σημαντικότερο ερώτημα για όλη αυτή την υπόθεση, από την αρχή ως το τέλος, είναι η μη ενημέρωση της χώρας μας από την ΚGB, δεδομένων των διαύλων που υφίστανται μεταξύ των μυστικών υπηρεσιών της ΚGB και της ΕΥΠ".**

Έτσι αποδεικνύεται περίτρανα ότι η Ρωσία έστησε την προβοκάτσια στην Ελλάδα. Είναι η ΚGB που προκαλεί την πολιτική ανωμαλία στη χώρα, καταλύοντας τη δημοκρατία. Έτσι επιβεβαιώνεται πανηγυρικά η θέση της ΟΑΚΚΕ με διπλό τρόπο. Αποκαλύπτεται ότι η Ρωσία έκανε την προβοκάτσια στο ζήτημα Οτσαλάν, και ότι το ελληνικό παρακράτος της ΕΥΠ είναι βαθιά διαβρωμένο και διασυνδεδεμένο με την ΚGB.

Το επεισόδιο Οτσαλάν δείχνει τώρα περισσότερο από ποτέ τον κίνδυνο του φασισμού και του πολέμου που φέρνει η ρωσόδουλη πολιτική του μαύρου μετώπου (λαλιώτικου ΠΑΣΟΚ, καραμανλικής ΝΔ, ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ, με επικεφαλής το τελευταίο).

Όλοι οι δημοκράτες πρέπει να συσπειρωθούν και να αγωνιστούν για μια πολιτική εθνικής ανεξαρτησίας και ειρήνης με την Τουρκία, για να αναχαιτίσουν την επέλαση των νέων τσάρων στη χώρα.

ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΜΑΟ

Λένε πως ό,τι σπέρνει
θερίζει ο καθένας.

Αυτό επιβεβαιώνεται και στην περίπτωση της Κίνας. Τόσα χρόνια έχουν περάσει από το θάνατο του Προέδρου Μάο, τόσες προσπάθειες έχει κάνει ο κινέζικος σοσιαλισμός να διαστρέψει το νόημα της θεωρίας του, μα παρ' όλ' αυτά ο επαναστατικός του σπόρος είναι βαθιά ριζωμένος στις ψυχές των Κινέζων.

Αυτός ο αδούλωτος λαός δε χάνει ευκαιρία να διαδηλώσει ενάντια στους καταπιεστές του την αδάμαστη θέλησή του για ελευθερία.

Αφορμή για τις σκέψεις αυτές μας έδωσε μια είδηση από τις λίγες που δημοσιεύονται στον Τύπο για ξεσηκωμούς στην Κίνα. Πρόκειται για μια σειρά από εξεγέρσεις σε αγροτικές περιοχές, και πιο πολύ στην επαρχία Χουνάν, τη γενέτειρα του Μάο. Στην πρωτεύουσά της, τη Νινγκκιάνγκ, το Γενάρη συγκρούστηκαν 5000 αγρότες με 1000 αστυνομικούς και οι ηγέτες της εξέγερσης συνελήφθησαν και αντιμετωπίζουν ποινές φυλάκισης (και ποιος ξέρει τι

άλλο).

Παρόμοιες έκτασης εξεγέρσεις έκαναν την εμφάνισή τους και σε άλλες αγροτικές περιοχές της Κίνας. Ήταν μάλιστα, φαίνεται, τόσο έντονες, ώστε να αναγκαστεί να παραδεχτεί το πρόβλημα η ίδια η κυβέρνηση. Ο αντιπρόεδρος της Βεν Ζιαμπάο δήλωσε στην εφημερίδα *Αγροτική Ημερησία* ότι η σταθερότητα των αγροτικών περιοχών είναι ένα δύσκολο έργο και ζήτησε από τους τοπικούς αξιωματούχους να χειριστούν σωστά κάθε σύγκρουση στις περιοχές αυτές.

Βασικοί λόγοι των εξεγέρσεων είναι η υψηλή φορολογία και η διαφθορά των κρατικών αξιωματούχων.

Παρόμοιες εξεγέρσεις, εκεί όμως λόγω της φασιστικής εθνικής καταπίεσης, εκδηλώνονται και στη βορειοδυτική Κίνα, κοντά στα σύνορα με το Καζακστάν, όπου υπάρχει η πολυπληθής μειονότητα των Ουιγούρων.

Οι κινέζοι σοσιαλφασίστες δε θα ξεμπλέξουν εύκολα με το λαό της Κίνας. Θα τους κυνηγάει πάντα το φάντασμα του Μάο.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ "ΟΛΟΥ ΠΑΣΟΚ"

συνέχεια από τη σελ. 1

λο, Ρωμαιο, Τζουμάκα, Πετσάλνικο), αλλά κυρίως γιατί η δικιά του γραμμή κυριαρχεί στο Συνέδριο.

Η γραμμή αυτή είναι εκείνη του αντιτουρκισμού στην εξωτερική πολιτική, του ευρωπαϊσμού δίχως βιομηχανία, με γραφειοκρατία και με εξοπλισμούς στην οικονομία, και του "όλου" ΠΑΣΟΚ σε ότι αφορά την εσωτερική πολιτική διαμάχη στο ΠΑΣΟΚ.

Αυτή η θεωρία του "όλου" ΠΑΣΟΚ είναι ακριβώς η θεωρία του κεντρισμού, που κατασκευάστηκε από τον Λαλιώτη για να παγιώνει την ηγεμονία του μέσα σ' αυτό το κόμμα.

Το "όλον" (με το "ν" της ψευτο-φιλοσοφικής αρχαϊζουσας μεγαλοπρέπειας) ΠΑΣΟΚ, που κάποτε θα σημαίνει το "όλον τίποτα", σημαίνει ότι η φιλοευρωπαϊκή δημοκρατική του τάση δεν θα πρέπει να ξεκαθαρίσει με τον εθνικισμό και τον αντιευρωπαϊσμό. Αν αυτή η τάση ξεφορ-

τωνόταν τους εθνικιστές ο Λαλιώτης δεν θα μπορούσε να παίξει τον κεντριστή. Δεν θα μπορούσε δηλαδή να τσακίζει και να ακρωτηριάζει τους ευρωπαίους κάνοντας κάθε φορά που αυτοί θα αναθαρρούσαν, μέτωπο με τους εθνικιστές εναντίον τους. Τι θα μπορούσε για παράδειγμα να κάνει ο Λαλιώτης στην κρίση Οτσαλάν αν δεν αξιοποιούσε την τρομακτική δύναμη πυρός των συνασπισμένων εθνικιστών που πάντα μπορούν να ριξουν μια κυβέρνηση Σημίτη.

Από την άλλη ο Λαλιώτης δεν θέλει να εξουδετερώσει ολόκληρα τους φανατικούς ευρωπαίους του ΠΑΣΟΚ γιατί αλλιώς θα ηγεμόνευαν οι εθνικιστές που χρειάστηκαν χρόνια κάθαρσης για να χάσουν τη δύναμή τους. Οι εθνικιστές δεν πρέπει ποτέ να παρουν ηγεσία στο ΠΑΣΟΚ. Γι αυτό ο Τσοχατζόπουλος παρά την πρόσφατα άριστη φιλορώσικη διαγωγή του και τις φιλίες του με τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ χτυπιέται αλύπητα από τον Λαλιώτη κάθε φορά που σηκώνει

κεφάλι.

Το "όλον" ΠΑΣΟΚ χρειάζεται και τους ευρωπαίους και τους εθνικιστές σαν αλληλο-εξουδετερούμενες δυνάμεις και σαν κάλυψη στα χέρια του κεντριστή.

Αν ο Λαλιώτης συμμαχεί ανοιχτά με τους ευρωπαίους και όχι με τους εθνικιστές αυτό οφείλεται στο ότι με ευρωπαϊκή πρόσοψη εξασφαλίζει την ανοχή του μεγάλου φιλοευρωπαϊκού κεφαλαίου, αλλά κυρίως στο ότι πιο εύκολα θα ξεμπερδέψει κάποια στιγμή με τους ευρωπαίους του ΠΑΣΟΚ, παρά με τους εθνικιστές.

Η υπόθεση Οτσαλάν έδειξε ότι όταν πραγματοποιείται το μέτωπο "ρώσων"-εθνικιστών, οι "ευρωπαίοι" παραλύουν και λουφάζουν. Αλλά η ώρα για την εξόπλωσή τους δεν έχει έρθει.

Έτσι ο Λαλιώτης περιμένει τη στιγμή της δικιάς του διαδοχής ή ίσως του δικού του Γ. Παπανδρέου αφήνοντας ως τότε στο τιμόνι έναν ακρωτηριασμένο Σημίτη, που βομβαρδίζεται ανελέητα κάθε φορά που νομίζει ότι

είναι αρχηγός του ΠΑΣΟΚ.

Το ζήτημα λοιπόν είναι με τι θέσεις στα όργανα και με τι κύρος θα βγει από το Συνέδριο το μέτωπο των κεντριστών (στο οποίο συμμετέχουν από άλλες αφετηρίες οι Κακλαμάνης, Β. Παπανδρέου, Βενιζέλος, Αυγερινός) και με τι θέσεις θα βγει το μέτωπο των λεγόμενων "ακραιφνών Σημιτικών", ή "μουτζαεντίν του εκσυγχρονισμού" όπως τους λέει ο Λαλιώτης (Τσουκάτος, Παπαντωνίου, Διαμαντοπούλου, Νεονάκης). Με αυτούς έχει συμμαχήσει τελευταία και ο Αρσένης.

Πάντως ανεξάρτητα από τους συσχετισμούς του Συνεδρίου, οι προοδευτικές τάσεις αυτού του κόμματος δεν θα μπορέσουν να απελευθερωθούν από τα δίχτυα της αράχνης - Λαλιώτη, αν δεν τολμήσουν να συγκρουστούν με όλο το σκυλολόι στο "εθνικό ζήτημα", δηλαδή στον αντιτουρκισμό. Όσο υπάρχει η "εθνική" γραμμή της "τούρκικης απειλής" το μέλλον ανήκει στη Ρωσία και τους συμπίρους της.

Είναι χαρακτηριστικό που τη θέση για διαρκή τουρκική απειλή, έβαλαν στην προμετωπίδα ενός προσυνοδευτικού μανιφέστου τους οι Διαμαντοπούλου, Χριστοδουλάκης, Φλωρίδης.

Στο βάθος δεν πρόκειται για έλλειψη τόλμης. Οι άνθρωποι αυτοί είναι αστική τάξη και στην εξουσία μπορούν να υπάρχουν μόνο επειδή δηλώνουν διαρκώς υποταγή στην ηγεμονική αστική αρρώστια, τον ελληνικό σοβινισμό.

Μόνο οι διεθνιστές του λαού μπορούν να σώσουν αυτή τη χώρα από τον επερχόμενο μεσαίωνα. Οι αστοί δημοκράτες μπορούν να αποτελούν μόνο μια χρήσιμη εφεδρεία αρκεί το λαϊκό κίνημα της ειρήνης και της δημοκρατίας να είναι τόσο ισχυρό ώστε και αυτοί να ξεθαρρεύουν και να τολμάνε να αμφισβητούν την αντεθνική επίσημη "εθνική" γραμμή.

ΑΝΑΒΟΛΗ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ "ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ"

Δεν γίνεται και μαζί και χώρια με τους ναζιστές

Αναβλήθηκε για τις 28 Σεπτεμβρίου η δίκη, ενάντια σε 6 μέλη της "Χρ. Αυγής" που είχε οριστεί για τις 15 Μάρτη μετά από μήνυση του ΣΕΚ (πρώην ΟΣΕ).

Η αναβολή αυτή που γίνεται για δεύτερη φορά και μάλιστα με τη μέθοδο "του πινακίου", δηλαδή λόγω του ότι δήθεν δεν πρόλαβε το δικαστήριο. Πρόκειται για μια συνειδητή επιλογή της κυβέρνησης, αποτέλεσμα της πολιτικής της στάσης στο ζήτημα της αντιμετώπισης της ναζιστικής συμμορίας της "Χρ. Αυγής".

Αυτό το χιτλερικό απόσπασμα απολαμβάνει τη νομιμότητα που του δίνει το κυρίαρχο πολιτικό μπλοκ. Είναι η νομιμότητα του αντιδουτικού-αντιτουρκικού "αντιιμπεριαλισμού", του πιο μαύρου σοβινισμού, των σοσιαλφασιστικών "κινήματων" του δρόμου, αλλά και του σοσιαλπατριωτισμού που θέλει να εμφανίζεται με αριστερό ή με επαναστατικό προσώπιο μέσα στο κίνημα.

Αυτή η νομιμότητα δεν επιτρέπει στην κυβέρνηση, ακόμα και στις περιορισμένες ευρωπαϊκές της τάσεις να καταδικάσουν τους ναζιστές. Από την άλλη πλευρά, αυτή η κυβέρνηση δεν μπορεί να προχωρήσει ούτε σε μια ανοιχτή αθώωση των ναζιστών γιατί κάτι τέτοιο θα τίναξε στον αέρα όλο το ευρωπαϊκό προφίλ της.

Αυτή ακριβώς την αντίθεση προσπαθεί να λύσει, έστω και προσωρινά, με τη γνωστή μέθοδο των αναβολών.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΕΚ

Το ΣΕΚ έκανε τη μήνυση ενάντια στους ναζί. Η κίνηση αυτή ήταν μια θετική κίνηση γιατί έβαζε το ζήτημα της νομιμότητας της "Χρ. Αυγής" ανοιχτά στην πολιτική ζωή της χώρας.

Όμως όλη η καμπάνια και η γραμμή που ακολούθησε το ΣΕΚ όχι μόνο δεν μπορούσε να χτυπήσει στο βάθος το ναζισμό, αλλά από πολιτική άποψη δικαίωνε όλο εκείνο το κατεστημένο που κρατάει στη νομιμότητα τους ναζιστές. Όλη η δράση του ΣΕΚ στηρίχτηκε στη θέση, "το εργατικό κίνημα να χτυπήσει το φασισμό".

Εργατικό κίνημα γι' αυτούς είναι το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ. Ο δε φασισμός είναι γέννημα της κρίσης του καπιταλισμού, που έρχεται από την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και στρέφεται ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Αυτή είναι η ανάλυσή τους και εκεί ανέπτυξαν όλη τη δράση τους.

Πρωτοκλασάτα στελέχη του ψευτοΚΚΕ, σαν τον Μαυρίκο της ΓΣΕΕ, τον Αγκαβανάκη της ΑΔΕ-ΔΥ και τον Αυδή, στελέχη του ΣΥΝ σαν τον Λαφαζάνη, την Αλιφέρη και τον Καλομοίρη, ανέλα-

βαν να εκπροσωπήσουν το "εργατικό κίνημα" στο χτύπημα του φασισμού.

Όμως αυτά τα ίδια στελέχη διαδήλωναν μαζί με τη "Χρ. Αυγή" και το ΣΕΚ, υπέρ του ΡΚΚ σε μια αργαστή ενότιη. Η κατηγορούμενη "Χρ. Αυγή", ο κατηγορούμενος ΣΕΚ, και οι μάρτυρες κατηγορίας ήταν όλοι μαζί στην ίδια πορεία.

Αυτά τα στελέχη και τα κόμματα τους διαδήλωναν μαζί με τη "Χρ. Αυγή" ενάντια στο δικαίωμα του λαού της Δημοκρατίας της Μακεδονίας να διαλέγει το όνομά του και τη μοίρα του.

Αυτά τα στελέχη και τα κόμματα τους φωνάζουν σε όλους τους τόνους μαζί με τη "Χρ. Αυγή", για την εξ' ορισμού επιθετικότητα της Τουρκίας, δηλητηριάζοντας το λαό και τη νεολαία με το φαρμάκι του σοβινισμού και του πολέμου.

Αυτά τα στελέχη και τα κόμματα τους μαζί με τη "Χρ. Αυγή" έχουν κάνει σημαία τους τον αντιευρωπαϊσμό προσπαθώντας να οδηγήσουν την Ελλάδα στα νύχια του ρώσικου ιμπεριαλισμού και στις συμμαχίες του στα Βαλκάνια.

Αυτά τα στελέχη και τα κόμματα τους μαζί με τη "Χρ. Αυγή" στήριξαν όλα τα σοσιαλφασιστικά κινήματα του δρόμου, ακολουθώντας την οδηγία του Χίτλερ, (όπως μας πληροφορεί η εφημερίδα του ΣΕΚ) που έγραφε: "Πρέπει να ανοιξουμε το δρόμο για την εξουσία μέσα από την κατάκτηση των δρόμων".

Αυτό λοιπόν το...εργατικό κίνημα κάλεσε το ΣΕΚ να χτυπήσει το φασισμό! Δηλαδή όπως λέει ο Λαός, έβαλε το λύκο να φυλάξει τα πρόβατα.

Όμως πέρα από τις παροιμίες, όλη αυτή η κατάσταση δείχνει την ωμή πραγματικότητα που λέει πως το ΣΕΚ παρά το θετικό της μήνυσης που έγινε σε μια προηγούμενη περίοδο, βρίσκεται το ίδιο μέσα στο βούρκο του σοσιαλπατριωτισμού και, από εδώ και καιρό, μέσα στο μπλοκ του σοσιαλφασισμού. Γιατί ακριβώς όταν εκτιμάς ότι ο φασισμός γεννιέται μέσα από την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, δεν μπορεί παρά οι συμμαχίες σου και η πολιτική σου να βρίσκεται στο πλευρό των αντιευρωπαϊκών δυνάμεων και τέτοια δύναμη είναι και οι ναζιστές και αυτοί που τους καλύπτουν και τους χρησιμοποιούν.

Γι' αυτό και παρά τις υπογραφές των κνιτών κάθε είδους στην αφίσα του ΣΕΚ για τη δίκη και παρά την αθρόα δήλωση μαρτύρων από αυτό το μπλοκ, κανείς τους δεν ήταν στο αντιναζιστικό συλλαλητήριο έξω από τα δικαστήρια.

Η μοναξιά του ΣΕΚ ήταν χαρακτηριστική.

Ουσιαστικά η καμπάνια του ΣΕΚ και των συμμάχων του δεν ήταν η καταδίκη των ναζιστών, αλλά η καταδίκη της κυβέρνησης και των ευρωπαϊκών δυνάμεων που δήθεν γεννούν και καλύπτουν το φασισμό, ενώ στην πραγματικότητα είναι οι μόνες αστικές δυνάμεις που κάπως του αντιστέκονται.

Μια πραγματική πολιτική καταδίκη των ναζιστών πρέπει να είναι πάνω από όλα πολιτική καταδίκη της ιδεολογίας και πρακτικής του ναζισμού, αλλά και καταδίκη της πολιτικής και εκείνων των δυνάμεων που πραγματικά τον καλύπτουν.

Δεν μπορείς να καταδικάζεις τη συμμορία της "Χρ. Αυγής", χωρίς την καταδίκη του αντιτουρκικού σοβινισμού, χωρίς την καταδίκη του χιτλερικού αντικαπιταλισμού, χωρίς την καταδίκη του "αντιιμπεριαλισμού" των Ναζιάκηδων, χωρίς την καταδίκη των σοσιαλφασιστικών πραξικοπημάτων του δρόμου.

Γιατί αυτά τρέφουν σήμερα το φασισμό.

Γιατί ο σύγχρονος ναζισμός, όπως ομολογεί η ίδια η "Χρ. Αυγή", μετά τη ήττα του στον Δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο από την Ευρώπη θέλει να πάρει την εκδίκηση του μεταφέροντας το κέντρο του στη Ρωσία, σαν την καινούργια βάση της αντιευρωπαϊκής του στρατηγικής.

Έτσι λοιπόν καταδίκη της "Χρ. Αυγής", σημαίνει ταυτόχρονα και καταδίκη όλων εκείνων των δυνάμεων του σοβινισμού, του αντιευρωπαϊσμού και του σοσιαλφασισμού, όλων εκείνων δηλαδή των δυνάμεων που διάλεξε για συμμάχους το...διεθνιστικό κατά τα άλλα ΣΕΚ, αλλά τελικά και του ίδιου του ΣΕΚ που πρωτοστατεί στα σοσιαλφασιστικά κινήματα.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία παρά το συγκεκριμένο χαρακτήρα που πήρε η δίκη, συμμετείχε στη

συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια, με το πανό της και με μοίρασμα δικιάς της προκήρυξης. Και αυτό γιατί ανεξάρτητα από το χαρακτήρα που έδωσε στη δίκη και στη συγκέντρωση το ΣΕΚ, και παρά το χαρακτήρα του ίδιου του ΣΕΚ, υπήρχε το γεγονός της επίθεσης των ναζί και της απαίτησης για καταδίκη των ναζιστικών καθαρμάτων.

Αυτό είναι ένα καθήκον βασικό για την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, που από τη σύστασή της δίνει με συνέπεια τη μάχη για να βγουν οι ναζιστές εκτός νόμου και να συντριβεί ιδεολογικοπολιτικά η πλατφόρμα της "Χρ. Αυγής".

Αυτό είναι σήμερα ένα βασικό καθήκον για το δημοκρατικό κίνημα της χώρας από το οποίο θα εξαρτηθεί σε ένα μεγάλο βαθμό η παραπέρα πορεία του λαού και του τόπου.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας

ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΤΕΘΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΤΗΣ "ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ"

Να τσακιστεί η ναζιστική ιδεολογία και πολιτική

Δικάζονται σήμερα οι ναζιστές τραμπούκοι της "Χρυσής Αυγής". Τον Απρίλη του 1996 μια ομάδα από αυτούς είχε επιτεθεί απρόκλητα ενάντια σε έξι μέλη του ΣΕΚ (πρώην ΟΣΕ) με αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό τους στην περιοχή της Κυψέλης.

Εδώ και χρόνια έχουν καταγραφεί δεκάδες επιθέσεις της ναζιστικής συμμορίας σε μέλη αντιεθνικιστικών οργανώσεων, εθνικών μειονοτήτων, σε μετανάστες και σε δημοκράτες νεολαίους με αποκορύφωμα τη δολοφονική επίθεση ενάντια στον Δ. Κουσουρή τον Ιούνιο του 1998. Ωστόσο, αυτή η συμμορία αφήνεται ατιμώρητη να συνεχίζει την εγκληματική της πορεία και να αναπτύσσει τη δράση της.

Με καταζητούμενο για δολοφονική επίθεση τον υπαρχηγό της, Ανδρουτσόπουλο, συγκαλεί στην Ελλάδα διεθνή συγκέντρωση ναζιστών (24/10/1998) και η κυβέρνηση δηλώνει πως αυτή η συγκέντρωση είναι νόμιμη, ενώ ο ίδιος ο φυγόδικος δολοφόνος Ανδρουτσόπουλος είναι διευθυντής και αρθρογράφος του "νομιμότατου" περιοδικού της "Χρ. Αυγής".

Μόνο εδώ στη χώρα μας, ανοιχτοί υμνητές του Γ' Ράιχ, εθνορατσιστές και αντισημίτες είναι νόμιμοι. Η διάλυση τέτοιων δολοφονικών συμμοριών και η τιμωρία των μελών της δεν μπορεί να ανατίθεται κύρια στους πολίτες που καταθέτουν σαν αυτόπτες μάρτυρες των εγκλημάτων τους. Αρχή για την αστυνομική και δικαστική διαλεύκανση των εγκλημάτων ναζιστικών συμμοριών είναι η θέση τους εκτός νόμου. **Η σημερινή καταδίκη τους, που αποτελεί απαίτηση κάθε δημοκράτη, θα ήταν ένα σημαντικό βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση.**

Όμως ούτε η απαγόρευση των ναζιστών δεν μπορεί από μόνη της να νικήσει τις ναζιστικές ιδέες. Είναι απαραίτητη λοιπόν μια συνεχής ιδεολογικο-πολιτική πάλη ενάντια τους.

Ο ναζισμός δεν είναι περιθώριο. Φυτρώνει και αναπτύσσεται στο έδαφος της "ανωτερότητας του Έλληνα και του ελληνισμού" και της "εθνικής καθαρότητας" του ελληνικού κράτους. Το χειρότερο όμως είναι ότι ο ελληνικός ναζισμός βρίσκει πολύ πλατιούς συμμάχους και στηρίγματα εξαιτίας της κυρίαρχης αντιτουρκικής "εθνικής" πολιτικής. Η αντιτουρκική πολιτική οδηγεί κατευθείαν σε σύμμαχια με τη Ρωσία.

Όμως ο ναζισμός έχει σαν παγκόσμιο κέντρο ακριβώς τη Ρωσία του φαιοκόκκινου μετώπου των Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι. Αυτοί διαθέτουν την πλειοψηφία μέσα στη ρώσικη Βουλή, έχουν εκλέξει σαν πρωθυπουργό τον Πριμακόφ και προωθούν τον αντισημιτισμό. Τον Οκτώβριο του 1998 ο "κομμουνιστής" βουλευτής Μακασόφ, δήλωσε ανοιχτά ότι "όλοι οι Εβραίοι της Ρωσίας πρέπει να εξοντωθούν". Όταν οι δημοκράτες αντέδρασαν, το φαιοκόκκινο μέτωπο μέσα στη Βουλή αρνήθηκε να καταδικάσει τον Μακασόφ και αργότερα εκτέλεσε τη δημοκράτισσα βουλευτίνα Σταροβοϊτοβα που κίνησε το ζήτημα.

Οι ναζιστές της "Χρ. Αυγής" θεωρούν τη Ρωσία σαν το μέλλον του εθνικοσοσιαλισμού. Γι' αυτό και ασπάζονται τον αντιευρωπαϊσμό, τον αντιαμερικανισμό και τον αντικαπιταλισμό χιτλερικού τύπου. Γι' αυτό και στη χώρα μας συναντιούνται συχνά με τους εθνικιστές, καθώς και με την υποτιθέμενη αριστερά, που είναι επίσης φιλορώσικη, στις ίδιες διαδηλώσεις (π.χ. υπέρ του Οτζαλάν) και στα ίδια μικροαστικά, αντικαπιταλιστικά κινήματα.

Για να νικήσουμε το ναζισμό πρέπει λοιπόν να αποκαλύψουμε τις συμμαχίες του και τα στηρίγματα που αυτός φτιάχνει πάνω στη ζωντανή πολιτική πραγματικότητα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, δηλαδή και η θεωρούμενη αριστερά, αποδέχονται τη νομιμότητα των ναζιστών. Η απαίτηση να τεθούν οι ναζιστές εκτός νόμου αποτελεί ένα ζήτημα ζωής ή θανάτου για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα μας.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΜΥΝΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ ΤΑ ΝΕΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Στα τέλη του Φλεβάρη έσκασε μια βόμβα μεγάλου Σκωτσέζου.

Είχε διαρρεύσει η είδηση πως το ελληνικό υπουργείο Άμυνας (βλέπε Τσοχατζόπουλος) έδωσε στους Ρώσους άκρως απόρρητα στρατιωτικά μυστικά για την αεροπορική άμυνα του ΝΑΤΟ!

Αυτό που επί χρόνια διατυμπάνιζε η ΟΑΚΚΕ ήρθε τώρα να επιβεβαιωθεί από τις ίδιες τις εξελίξεις, και μάλιστα τόσο κραυγαλέα, που έγινε πρωτοσέλιδο σε αμερικάνικες εφημερίδες πρώτης γραμμής, όπως είναι η Washington Post, αλλά και σε ελληνικές, όπως το πρωτοσέλιδο της Ελευθεροτυπίας την Τετάρτη 10 του Μάρτη.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

Τι ακριβώς έχει συμβεί;

Έχουμε ξαναγράψει πως ο Α. Παπανδρέου, με πρόσημα την απειροπλοκή της χώρας από τη μονομερή εξάρτηση του οπλισμού από αμερικανικές πηγές, άναψε το πράσινο φως σε παραγγελίες οπλισμού και από άλλες χώρες, ανταγωνιστικού απέναντι στους Αμερικάνους. Ξεκίνησε με τα αεροπλάνα Μιράζ, με άρματα Λέοπαρντ κλπ., αλλά κάποια στιγμή, με την ανοχή και της Δύσης, άνοιξε την πόρτα στα ρώσικα όπλα. Έτσι, για παράδειγμα, ο ελληνικός στρατός σήμερα διαθέτει ρώσικα αντιαεροπορικά συστήματα μέσου βεληνεκού OSA και παραγγέλνει τα εξελιγμένα μικρού βεληνεκού TOR-MI.

Στη βάση αυτής της αντίληψης έχει υπογραφεί μια ελληνορωσική συμφωνία αμυντικής συνεργασίας. Ένα από τα αντικείμενα αυτής της "συνεργασίας" φαίνεται πως ήταν και ένα πρόγραμμα, με βάση το οποίο οι Ρώσοι θα προμήθευαν την Ελλάδα με το σύστημα SPN-2. Το σύστημα αυτό προκαλεί παρεμβολές στις συχνότητες των αμερικάνικων μαχητικών F-16 και τα μπλοκάρει. Σε αντάλλαγμα η ελληνική πλευρά θα έδινε (ή έχει ήδη δώσει) στους Ρώσους τους νατοϊκούς κωδικούς αναγνώρισης του σήματος IFF (Επενδυτής, 6/3, Εξουσία, 3/3 και Ελευθεροτυπία, 1/3).

Το σήμα IFF εκπέμπεται από τα νατοϊκά μαχητικά και εξασφαλίζει την αναγνώρισή τους από τα "φίλια" ραντάρ, ώστε αυτά να μην τα θεωρούν εχθρικά και έτσι να μην τα εγκλωβίζουν για να καταρριφθούν από αντιαεροπορικούς πυραύλους.

Η συγκεκριμένη αυτή συνεργασία έχει ξεκινήσει, όπως βεβαιώνει η Ελευθεροτυπία, 10/3, εδώ και δύο περίπου χρόνια σε διερευνητικό επίπεδο, αλλά μόλις πρόσφατα αποκαλύφθηκε.

ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ S-300 ΚΑΙ ΤΟΥΣ TOR

Αφορμή για να βγει στην επιφάνεια το ζήτημα αποτέλεσε η επικείμενη εγκατάσταση των S-300 στην Κρήτη και η επικείμενη αγορά και εγκατάσταση στα νησιά των αντιαεροπορικών πυραύλων μικρού βεληνεκού TOR.

Για να δουλέψουν αυτά τα συστήματα και για να μπορέσουν οι υπολογιστές που τα συνοδεύουν να αναγνωρίζουν τα τούρκικα μαχητικά ως εχθρικά, θα πρέπει να περάσουν στους υπολογιστές τους οι νατοϊκοί κωδικοί αναγνώρισης του σήματος IFF, «πράγμα που σημαίνει ότι στη ρωσική πλευρά "παρέχονται" στοιχεία δυτικής τεχνολογίας» (στο ίδιο).

Η επιβεβαίωση της ρωσικής ανάμιξης με τους νατοϊκούς κωδικούς φαίνεται και από άλλα στοιχεία, πέρα από τη λογική του παραπάνω επιχειρήματος.

Στην Ελευθεροτυπία, 12/2, διαβάζουμε τα εξής: «Οι Ρώσοι έχουν δεσμευτεί ότι θα κάνουν οποιεσδήποτε προσαρμογές, ώστε οι TOR-MI να είναι απολύτως συμβατοί με το υπόλοιπο ελληνικό αντιαεροπορικό σύστημα. Το σύστημα τέθηκε σε επιχειρησιακή ετοιμότητα το 1991».

Στο Βήμα, 24/1, διαβάζουμε: «Την εγκατάσταση και τη μεταφορά των πυραύλων από τη Ρωσία στην Κρήτη (σε: στους S-300 αναφέρεται) πρόκειται να αναλάβουν δύο ομάδες ρώσων εμπειρογνομόνων. Η δεύτερη ομάδα θα αποτελείται από 14 ρώσους στρατιωτικούς και θα έχει την ευθύνη της τεχνικής υποστήριξης των πυραύλων. Οι 14 αυτοί Ρώσοι θα παραμείνουν στην Ελλάδα για 24 μήνες, με έξοδα της ελληνικής κυβέρνησης, ώστε να επιλύουν οποιαδήποτε τεχνικά θέματα ανακύψουν (...) Οι επιτελείς του ΓΕΕΘΑ θα σχεδιάσουν με τους ρώσους συναδέλφους τους τα τεχνικά σημεία, ώστε οι S-300 να μπορούν να συνεργαστούν με τους αμερικανικούς "Πάτριος", όταν αυτοί θα έλθουν στην Ελλάδα».

Αυτά τα "τεχνικά σημεία" φαίνεται πως ήταν η πέτρα του σκανδάλου.

Και πάλι από την Ελευθεροτυ-

πία, 30/1: «Κυπριακές κυβερνητικές πηγές επέμεναν ότι η Λευκωσία έχει ήδη πληρώσει το κόστος, ώστε οι ρωσικοί πυραύλοι να εφοδιαστούν με το σύστημα αναγνώρισης IFF των ΝΑΤΟϊκών αεροσκαφών. Οι ίδιες πηγές, πάντως, δεν ήθελαν να διευκρινίσουν ποτέ και από ποια χώρα αγοράστηκε το σύστημα IFF, ούτε αν έχει ήδη τοποθετηθεί στους ρωσικούς πυραύλους».

Σε άλλο άρθρο (ακριβώς κάτω από το προηγούμενο) με το χαρακτηριστικό τίτλο "Πρόβλημα μυστικών κωδικών με τους ρωσικούς πυραύλους" αναπαράγεται τμήμα άρθρου από τους Los Angeles Times. Εκεί γίνεται επίκληση δυτικών στρατιωτικών εμπειρογνομόνων και ανώτατων νατοϊκών διπλωματών, για να τονιστεί ότι «"Ένα από τα πράγματα που αναπτύσσει σ' ένα σύστημα όπως αυτό (αντιαεροπορικό σύστημα) είναι η δυνατότητα να διακρίνει μεταξύ καλών και κακών (σ.σ. εχθρών και φίλων). Οι Ρώσοι δεν έχουν αυτή τη δυνατότητα στα προγράμματά τους (σ.σ. που είναι ανεπτυγμένα στους πυραύλους S-300), γιατί δεν έχουν τους νατοϊκούς κωδικούς και οι Έλληνες θα πρέπει να πάνε στους Αμερικανούς για βοήθεια, θα υπέθετε κάποιος, αν δεν θα ήθελαν οι πυραύλοι να σημαδεύουν τα δικά τους αεροπλάνα". Με τη μάλλον σαρκαστική υποθετική αυτή παρατήρηση, ο ΝΑΤΟϊκός αξιωματούχος θέλει προφανώς να καταγράψει πως οι Αμερικανοί ουδέποτε θα επέτρεπαν την παραχώρηση των μυστικών κωδικών των δυτικών αεροσκαφών στους Ρώσους, για να τους ενσωματώσουν στους S-300 που συζητεί η Ελλάδα. Ενώ, από την άλλη πλευρά, οι Ρώσοι δεν θα 'καναν διαθέσιμη τη δική τους μυστική τεχνολογία των S-300, σε μια νατοϊκή χώρα (Ελλάδα) για τις σχετικές μετατροπές».

Αφού, λοιπόν, δε γίνεται οι κάθε τύπου πυραύλοι να είναι επιχειρησιακά έτοιμοι χωρίς τους νατοϊκούς κωδικούς και αφού οι Αμερικανοί δεν επιτρέπουν να δοθούν στους Ρώσους οι κωδικοί, τότε τι γίνεται; Απλά, τους δίνει το ελληνικό υπουργείο Άμυνας!

Από την άλλη, οι Ρώσοι, όπως σωστά επισημαίνει το παραπάνω άρθρο, δεν είναι διατεθειμένοι να παραχωρήσουν στους Αμερικανούς το δικαίωμα να κάνουν έλεγχο στη δική τους τεχνολογία. Έτσι, το ζήτημα της απλής αποθήκευσης ή της πλήρους εγκατάστασης (οπότε και της επιχειρησιακής ετοιμότητας) των S-300 αναδεικνύεται για τους Ρώσους σε πρωτεύ-

ον.

Διαβάζουμε, λοιπόν, στο Βήμα (14/3) ότι αυτό ακριβώς έθεσαν στο Γενικό Διευθυντή Εξοπλισμών Ι. Σμπώκο όταν επισκέφθηκε τη Μόσχα για να διαπραγματευτεί την αλλαγή του αρχικού συμβολαίου, που πρόβλεπε την εγκατάστασή τους στην Κύπρο: «Μία μόλις μέρα μετά την ανακοίνωση της κατασκευάστριας εταιρείας των S-300 ότι οι πυραύλοι είναι έτοιμοι για φόρτωση και μεταφορά σκηνή Κρήτη, άρχισαν οι πρώτες αμφισβητήσεις από ρώσους αξιωματούχους για το αν πράγματι οι πυραύλοι θα εγκατασταθούν στην Κρήτη ή απλώς θα μεταφερθούν εκεί και θα αποθηκευτούν (...) Ο κ. Σμπώκος απάντησε πως όχι μόνο θα αναπτυχθούν, αλλά και θα συντονιστούν και με τα υπόλοιπα συστήματα αεράμυνας που διαθέτει η Ελλάδα (ανατολικού ή δυτικού τύπου). Οι Ρώσοι φαίνεται ότι δεν είχαν πεισθεί από τις διαβεβαιώσεις αυτές και επανήλθαν χθες με το εξής σενάριο: Οι πυραύλοι θα μεταφερθούν στην Κρήτη, πλην όμως δεν πρόκειται να αναπτυχθούν στην ανατολική πλευρά του νησιού, αλλά θα αποθηκευτούν σε περιοχή κοντά στην αμερικανική βάση της Σούδας, ώστε να μπορούν να τους ελέγχουν οι Αμερικανοί (...) Στην Αθήνα το υπουργείο Άμυνας δείχνει έκπληξη για τις δηλώσεις των ρώσων αξιωματούχων».

Ο Τσοχατζόπουλος δε θα πρέπει να νιώθει καμιά "έκπληξη". Ίσα-ίσα, αυτός είναι ο συνηθισμένος τρόπος εκβιασμού των Ρώσων προκειμένου να πετύχουν αυτά που θέλουν.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Όταν έγινε σούσουρο με την υπόθεση της (κρατικής ελληνικής) κατασκοπίας με τους κωδικούς, οι Αμερικανοί θορυβήθηκαν. Από δω και μόνο φαίνεται πόσο βαθιά νυχτωμένοι είναι σε σχέση με τα σχέδια και τις προσβάσεις της Ρωσίας στην περιοχή και, πιο ειδικά, στη χώρα μας. Κάτι που προκύπτει από τη βασική τους αυταπάτη ότι ο Ψυχρός Πόλεμος έχει λήξει προ πολλού, και μάλιστα με νίκη των ΗΠΑ.

Στις 4/3 ο έλληνας πρεσβευτής στις ΗΠΑ Αλ. Φίλων κλήθηκε στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ, όπου «εθίγη με επίσημο τρόπο το θέμα των πυραύλων». Παράλληλα προχώρησαν σε προσωρινή, μέχρι να ξεκαθαριστεί η υπόθεση, άτυπη απαγόρευση πώλησης όπλων στην Ελλάδα και σε πάγωμα παράδοσης ήδη αγορασμένων όπλων, όπως είναι τα επιθε-

τικά ελικόπτερα Απάτσι.

Το Πεντάγωνο, με διαταγή του αμερικάνου αρχηγού ΓΕΕΘΑ στρατηγού Σκέλτον, έστειλε ειδική εξαμελή ομάδα έρευνας με επικεφαλής τον υποστράτηγο Χένρι Κιεβίνααρ. Η συγκεκριμένη αποστολή ανήκε στην DSCA (Defense Security Cooperation Agency), μια ειδική υπηρεσία του αμερικάνικου Πενταγώνου που υπάγεται απευθείας στον υφυπουργό τον αρμόδιο για θέματα πολιτικής και είναι αρμόδια για την επίβλεψη των πωλήσεων αμυντικού υλικού και μεταβίβασης αμερικάνικης τεχνολογίας σε ανεπιθύμητες χώρες.

Μετά την έρευνα άρχισε κλειστή ακρόαση στις δύο επιτροπές του αμερικάνικου Κογκρέσου που είναι αρμόδιες για την εξωτερική πολιτική: στην Επιτροπή Διεθνών Σχέσεων της Βουλής και στην Επιτροπή Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας. Σ' αυτές τις επιτροπές κατέθετε επί μια βδομάδα (αυτό δείχνει και τη σοβαρότητα της υπόθεσης) ο πρεσβευτής στην Ελλάδα Μπερνα, που, ευθυγραμμισμένος απόλυτα με τη φιλική προς τη Ρωσία γραμμή Κλίντον δήλωσε ότι «οι Έλληνες άνοιξαν όλα τα συρτάρια και μας έδειξαν τα πάντα» και πως οι κατηγορίες εναντίον της Ελλάδας για διαρροή μυστικών του ΝΑΤΟ προς τους Ρώσους αποδείχθηκαν αστήρικτες, αβάσιμες και αναληθείς. Παρόμοια δήλωση είχε κάνει και ο εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, καθώς και ο εκπρόσωπος του Πενταγώνου Κ. Μπέικον.

Όλος ο υφesiaσμός του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στις δόξες του. Μα τι περιμένατε, πανηλίθιοι; Να κάτσει ο Τσοχατζόπουλος να σας δείξει πώς προσπαθεί μαζί με τους Ρώσους να σαμποτάρει το ΝΑΤΟ; Να μην κρύψει τα πειστήρια του εγκλήματος και να τα φανερώσει μπροστά στην τύφλα σας; Η υπόθεση όμως δεν κλείνει εδώ. Παρά το μπαράζ διαψεύσεων, δηλώσεων και πορισμάτων που έβγαζαν λάδι τον Τσοχατζόπουλο, στελέχη των παραπάνω Επιτροπών δεν πείστηκαν και αναμένουν εξηγήσεις από την αμερικάνικη κυβέρνηση.

Αυτό που πρέπει όμως να γίνει, τελικά, από το λαό μας είναι πως, μέσα από το πρόσχημα της τούρκικης απειλής και από το επίτηδες καλλιιεργούμενο κλίμα αντιδυτικής υστερίας, η χώρα οδηγείται ολοταχώς στη θανάσιμη αγκαλιά της Ρωσίας και στη σύγκρουση με ολόκληρη τη Δύση. Και αυτό, βέβαια, δε θα γίνει για τη δόξα των ελληνικών όπλων, αλλά των ρώσικων.

